SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 120, ЧИСЛО 47, П'ЯТНИЦЯ, 22 ЛИСТОПАДА 2013 РОКУ 1893 Vol. 120, No. 47, FRIDAY, NOVEMBER 22, 2013 $1.00

Вашінґтонський круглий стіл обговорив перспективи Вільнюської зустрічі ЕС

Під час круглого столу (зліва): Аріель Коен, Посол Грузії в США Арчіл Ґеґешидзе, Посол України в США Олександер Моцик, Посол Литви в США Жиґімантас Павіліоніс та Посол Азербайджану в США Елін Сулейманов.

ВАШІНҐТОН. – 18 листопада впливовий американський політологічний центр „Heritage Foundation" провів круглий стіл на тему перспектив Вільнюської зустрічі „Східного партнерства". У цьому важливому заході взяли участь Посли України, Грузії, Азербайджану та Литви у США.

Модератором круглого столу виступив Аріель Коен, один з провідних американських експертів-політологів. Також були присутні представники Державного департаменту США, Департаменту оборони та Конґресу США, дипломати, місцеві експерти і журналісти.

У своєму виступі Посол України в США Олександер Моцик поінформував про кроки, які здійснюються Українською державою з метою реалізації європейського курсу України та забезпечення підписання Угоди про асоціяцію з Европейським союзом під час Вільнюської зустрічі „Східного партнерства". Було наголошено на існуванні широкого консенсусу усіх політичних сил, підприємницької та наукової еліти щодо европейської інтеґрації України.

Посол України висловив переконання, що Угода про асоціяцію та створення зони вільної торгівлі з ЕС буде підписана під час Вільнюської зустрічі 28-29 листопада. Посол О. Моцик наголосив, що укладення цього документу сприятиме подальшій демократизації, зміцненню ринкової економіки України та сусідніх держав колишнього СРСР, а в стратегічній перспективі принесе значну вигоду всьому реґіонові, в тому числі й Російській Федерації.

Сенат ухвалив резолюцію щодо Юлії Тимошенко

ВАШІНҐТОН. – 18 листопада Сенат США ухвалив, з двопартійною підтримкою, резолюцію (S. Res. 165) у справі ув'язненого колишнього Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко. Автором документу є сенатор-демократ з Іллиною Ричард Дурбін. Резолюція закликає українську владу звільнити Ю. Тимошенко з ув'язнення, а членів Европейського союзу – включити справу звільнення Ю. Тимошенко як важливий критерій для підписання Угоди про асоціяцію між Україною та ЕС.

Також в резолюції висловлюється занепокоєння з приводу вибіркового та політично вмотивованого ув'язнення Ю. Тимошенко, яке „відволікає увагу від міцних зв'язків України з Европою, Сполученими Штатами і спільнотою демократичних країн".

Сенатський комітет з закордонних справ прийняв цю резолюцію ще наприкінці червня. Під час свого виступу в Сенаті Р. Дурбін розповів, що сенатори – автори резолюції не поспішали виносити текст документу на розгляд всього складу Сенату, сподіваючись, що справа Ю. Тимошенко буде вирішена.

Особливо велику надію вони покладали на Місію Кокса-Кwасневського, сподіваючись, що рішення буде прийнято до зустрічі „Східного партнерства" у Вільнюсі. Рішення винести на голосування резолюцію щодо Ю. Тимошенко в американському Сенаті визріло 13 листопада, коли „реґіональна" більшість Верховної Ради відмовиилася поставити на голосування законопроєкт, який би дозволив відпустити Ю. Тимошенко на лікування в Німеччину.

Р. Дурбін висловив жаль, що Україна, яка є партнером Заходу та надала значну допомогу в Лібії й Афганістані, втрачає історичний шанс через персональні образи та грає на руку російському Президентові Володимирові Путінові.

Нижче подано схваленого Сенатом документу (S.Res. 165):

Резолюція з закликом до звільнення колишнього

(Закінчення на стор. 14)

Крок України до Европи ще можливий

КИЇВ. – Надзвичайний і повноважний Посол України, колишній Державний секретар Міністерства закордонних справ з питань евроінтеґрації Олександер Чалий в етері Радіо „Свобода" 18 листопада висловив упевненість, що на зустрічі „Східного партнерства" у Вільнюсі 28-29 листопада буде підписано Угоду про асоціяцію між Україною і Европейським союзом.

„Я абсолютно переконаний, що угода про асоціяцію у Вільнюсі буде підписана, і це добра новина. А от поганою новиною є те, що інтриґа буде зберігатися до останнього дня, можливо навіть до самого дня зустрічі. Тому що цим підписанням Угоди про асоціяцію буде вирішуватися велике історичне питання", – сказав О. Чалий.

Дипломат також припустив, що „стратегічна домовленість між трьома ключовими гравцями – Канцлером Німеччини Анґелою Меркель, Президентом Віктором Януковичем і ув'язненою Юлією Тимошенко – стосовно підписання угоди досягнута". „Бо якщо Угода не буде підписана – для кожного з них це означатиме велику стратегічну поразку. Тому я переконаний, що Угода буде підписана", – додав О. Чалий.

Водночас, за словами О. Чалого, зараз ідуть інтенсивні переговори щодо умов, на яких ця угода буде виконуватися. „І великий бльок цих умов пов'язаний не лише з майбутнім статусом Юлії Тимошенко, а й з пакетом економічної допомоги, на який розраховує Україна після підписання Угоди про асоціяцію. Тому що буде два несприятливих чинники для розвитку економіки України. Перший період дії Угоди досить жорсткий, і Україна повинна дістати підтримку. По-друге, дуже емоційна реакція Москви, особливо в економічній сфері, ставить питання про допомогу з боку Евросоюзу, щоб невтралізувати емоції Москви", – наголосив експерт.

Нагадаємо, що для підписання Угоди про асоціяцію з ЕС на зустрічі „Східного партнерства" у Вільнюсі Київ має виконати низку умов, головна з яких – вирішити питання про лікування ув'язненого екс-прем'єра Ю. Тимошенко за кордоном. *(Радіо „Свобода")*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Місію подовжено

БРЮСЕЛЬ. – Спостережна місія Европейського парляменту у складі екс-президента Польщі Олександра Кваснєвського і екс-президента Европарляменту Пета Кокса продовжена до Вільнюської зустрічі. Таке рішення було ухвалене на конференції президентів Европарляменту 13 листопада у Брюселі. Президент Европарляменту Мартін Шульц повідомив на прес-конференції, що керівники місії представили доповідь щодо своєї діяльности в Україні. Хоча місії покищо й не вдалося вирішити питання Юлії Тимошенко, однак, у багатьох інших справах вони досягли проґресу. *(„Кореспондент")*

М. Азаров кличе до Москви

КИЇВ. – Лише півтора місяці тому прем'єр Микола Азаров переконував, що альтернативи підписання угоди з Евросоюзом немає. 13 листопада він заявив, що ускладнення у торговельних взаєминах з Росією змушують українську владу спрямувати першочергові зусилля на нормалізацію взаємин з Москвою. „Росія все більше відгороджується від українських товарів захисними митами, і для кожної людини, яка відповідальна за долю України, стане зрозуміло, що найперше питання національної політики – це нормалізація взаємин з Росією", – заявив прем'єр під час засідання уряду. *(„Дзеркало тижня")*

В. Кличко пообіцяв нокавт

КИЇВ. – 14 листопада голова партії УДАР Віталій Кличко заявив, що у 2015 році Президента Віктора Януковича очікує політичний нокавт. „Ми зробимо все для того, щоб у 2015 році під час президентських виборів Президент Янукович був відправлений в нокавт. І нокавтом буде завершення його політичної діяльности", – сказав В. Кличко в етері Радіо „Свобода". „Він хоче позбутися всіх опонентів і залишитися сам. Одного опонента посадив до в'язниці, іншого хочуть зняти, ухвалюють якийсь закон", – сказав В. Кличко і підкреслив, що сьогодні немає жодних підстав для того, щоб не допустити його до участи у виборах президента. *(„День")*

Україна подала заявку на Олімпіяду

КИЇВ. – 14 листопада Україна подала заявку на право проведення у Львові XXIV зимових Олімпійських ігор у 2022 році, повідомив Віцепрем'єр Олександер Вілкул. Це був останній термін. Про намір боротися за право проведення Олімпіяди-2022 уже заявили Казахстан (Алмати), Швеція (Стокгольм), Норвегія (Осло), Китай (Пекін і Чжанцзякоу), спільно Польща і Словаччина (Краків і Ясна). Міжнародний олімпійський комітет офіційно оголосить список претендентів на проведення зимових ігор. *(Бі-Бі-Сі)*

Видано мальовану історію

КІРОВОГРАД. – Письменники і видавці (видавнича аґенція „Зелений пес") брати Віталій і Дмитро Капранови видали „Мальовану історію незалежної України", презентація якої відбулася 5 листопада в обласній бібліотеці. На кожному розвороті книги вміщена карта певної епохи та портрет її найвизначнішого діяча. Малювали історію шість художників. Це дитяча книга для дорослих. Адже більшість дорослих, за словами Д. Капранова, мають уявлення про історію лише за портретами на грошах. Книга показує, що українці на своїй землі – дуже закорінена нація. *(Світлана Орел)*

Діябет в Україні

КИЇВ. – Майже кожен 30-ий українець хворіє на цукровий діябет, а кількість інсулінозалежних становить близько 200 тис. осіб. Про це у Всесвітній день боротьби з цукровим діябетом 14 листопада розповіла голова ради Української діябетичної федерації Валентина Очеретенко. За її словами, держава в принципі вирішує питання доступности інсуліну, і є проґрес у лікуванні недуги. Натомість проблема профілактики діябету та інформування про нього населення перекладена на громадські організації. Деякі пацієнти виявляють хворобу, коли вже втрачають зір або їм загрожує ампутація кінцівки. *(Радіо „Свобода")*

ТОЧКА ЗОРУ

Україна й Афганістан

Роман Ференцевич

Чи можна взагалі і чи потрібно говорити на таку тему – може запитати читач. Не тільки можна, але найвищий час це зробити.

Сьогоднішний мандрівник по Україні часто натрапляє по містах, містечках і невеликих селах на пам'ятники з написом: „Воїнам-афганцям, які полягли, виконуючи чесно свій інтернаціоналістський обов'язок".

Йдучи у Києві вулицею Михайла Грушевського, повз будинки Уряду та Верховної Ради, натрапляєш на протести членів громадського товариства, що зве себе Українською Спілкою ветеранів Афганістану – воїнів-інтернаціоналістів (УСВА). Вони домагаються підвищення пенсій ветеранам, інвалідам та родинам колишних вояків совєтських збройних сил, які були приневолені вести жорстоку війну проти Афганістану в інтересах імперіялістичної Росії.

Коротко нагадаймо.

28 грудня 1979 року розпочалася збройна аґресія СРСР проти суверенної держави – Демократичної Республіки Афганістан.

Бойові дії тривали по 15 лютого 1989 року, тобто дев'ять років, один місяць і 19 днів, закінчившись повною поразкою і виведенням совєтських військ з Афганістану. За той період через цю країну пройшло понад 500 тис. совєтських військовослужбовців, з чого – згідно з офіційними совєтськими даними – 15,051 вояк загинув, а 54 тис. були поранені. За даними незалежних дослідників, втрати совєтської сторони становили до 140 тис. убитими та до 350 тис. пораненими. Матеріяльні втрати у військовій техніці і продовольстві – незліченні мільярди.

Через жахіття совєтсько-афганської війни пройшло понад 160 тис. українців. З них 2,378 загинули, понад 8,000 отримали поранення, а 4,697 повернулися додому інвалідами.

Чи військовослужбовці-українці справді боролися добровільно з ідеалістичних міркувань за перемогу утопічного русо-комунізму в Афганістані та по всьому світі? Ні, їх загнали в Афганістан примусово з метою поширити імперіялістичні зазіхання купки правлячих тоді в комуністичній Росії виродків-сатрапів.

25 грудня 1991 року комуно-російська імперія розлетілася у друзки сама від себе, а її спадкоємницею оголосила себе самовільно сучасна Російська Федерація. Нахабна спадкоємниця оголосила – серед іншого – також про своє право на привласнення майна і будинків дипломатичних представництв колишнього СРСР в усіх країнах світу.

Але тим самим Російська Федерація перебрала на себе також заборгованість колишнього Совєтського Союзу. Не нинішня суверенна держава Україна має платити пенсії українським родинам, інвалідам і ветеранам колишніх совєтських збройних сил, яких комуністично-російські керівники вислали примусово на аґресивну війну в Афганістан. Це має робити сьогоднішня Росія. Москва має також заплатити Україні велике відшкодування за військову техніку і продовольство, які вона експропріювала з України на свою загарбницьку війну в Афганістані.

Славнозвісні „беркутівці" зі своїми кийками повинні спрямовувати демонстрантів-афганців з вулиці М. Грушевського на правильну адресу, тобто до будинку Посольства Російської Федерації на Повітрофлотському проспекті, 27. Туди повинні нарешті скерувати свої кроки також українські дипломати і представити рахунок на репарації з боку Московщини-Росії за уярмлення та багатовікову тотальну експлуатацію України, починаючи з 8 (18) січня 1654 року, в результаті пофальшування Кремлем статтей Переяславської угоди.

Розсіяні по всій Україні могили колишніх так званих воїнів-афганців потрібно доглядати дбайливо далі й їх пам'ять щорічно вшановувати офіційно окремими церемоніями. Українська влада повинна виготовити з бронзи окремі щити і пропонувати ті щити безкоштовно тим родичам, які бажали б замінити ними написи „загинули, виконуючи свій інтернаціоналістський обов'язок" – на такі Шевченкові слова:

„Не за Україну,
А за її ката довелось пролить
Кров добру, не чорну.
Довелось запить
З московської чаші московську отруту."

Вічна їм пам'ять!

Александрія, Вірджінія

Найновіший пам'ятник т.зв. українським воїнам-афганцям, споруджений в Яворові, Львівська область.

Уточнення

Подаємо уточнене останнє речення вміщеної у „Свободі" 8 листопада (ч. 45)статті Романа Ференцевича „Про незвичайну людину – незвичайна книга": „Докладніші інформації про це видання і про можливість придбати його зацікавлений читач знайде за нижче поданим веб-сайтом: www.100NahirnyChurches.com або електронною поштою: 100NahirnyChurches@gmail.com.

СЛОВО З ПРИВОДУ

Жалюгідна претензія на „учительство“

Петро Часто

Таке враження, що Україна ще довго не матиме духовних учителів, поводирів розгубленої, безнадійно сліпої маси у цьому світі темряви і зла. І не тому, що їх нема чи ніколи не буде, а тому, що низький рівень моральної самосвідомости сьогоднішньої української людини не дає їй упізнавати спасенну руку.

Не впізнає цієї руки й українське інтелектуальне середовище, тому що органом такого впізнання і розпізнавання є не інтелект, не ерудиція, а щось зовсім інше, в кожному разі – не той інтелект, що самообмежує себе здатністю виокремлювати суперечності людського буття, але не вміє поступитися інтуїції, сердечному почуттю, котре підносить людину над протилежними берегами життєвої ріки.

Ось випадок, зовні ніби рідкісний, насправді ж – дуже характерний для для гуманітарної думки в постсовєтській Україні. Відомий глибокими і водночас контроверсійними суспільствознавчими і культурологічними працями Сергій Дацюк вмістив на своєму блозі в „Українській правді“ „Відкритий лист пану Любомиру Гузару з приводу християнської любови до народу“. Це – відповідь на попередній текст Владики „Хто ми – націоналісти, шовіністи чи патріоти“ в тій же „Українській правді“. Отож С. Дацюк, звично маючи до діла з найгострішими суспільними темами, великодушно вирішив навчити Владику Любомира, як треба „правильно“ розрізняти Христову віру і земні справи, служіння Богові і служіння своєму народові:

„…В своїй колонці Ви говорите: „Основа слова „націоналізм“ вказує на позитивну прикмету людини – любов до рідного народу. Божа заповідь велить любити своїх батьків, батька і матір, а отже, свою батьківщину, народне середовище, в якому ми народилися і до якого свідомо належимо“… Не можна посилатися на християнське вчення для захисту націоналізму чи патріотизму, як би Вам чи кому іншому того не хотілося б. Християнство – не про кровний рід, не про земний рід, пане Гузар. Християнство – про Божий Рід, про Небесний Рід. Християнство – про духовні зусилля на шляху до єдности всього людського роду. Християнство – про об'єднання всього земного роду в Рід Небесний…“.

Мабуть, самому С. Дацюкові це його „християнське“ повчання здається „богонадхненним“, й він не відчуває ні незручности, ні комічности своєї зверхности щодо людини, до котрої і він, С. Дацюк, і тисячі таких, як він, мали б підходити лише як скромні і щирі учні, бо це та особистість, котру, з огляду на її знання і внутрішні якості, Провидіння Господнє прислало в Україну у цей тяжкий, може, найтяжчий для неї час, коли її одвічні вороги, і також „не так тії вороги, як добрії люде“ готують для неї щось гірше, ніж фізичну смерть, – добровільно-рабську відмову від себе. На їхню думку, як свідчить дивовижно примітивний лист С. Дацюка, цієї нашої відмови від України, від української нації хоче Бог, Христос, Церква.

А на нашу думку, це всього-навсього лукаве і навіть, свідоме чи несвідоме, сатанинське маніпулювання християнськими істинами, в якому нема правди, бо спасенна правда поєднує землю з небом і саме цією єдністю й спроможна врятувати людину, перелякану мнимим вибором між Божим і людським. Бо якщо в „людському“ нема сердечного тепла, нема любови – передусім до рідного світу, який дав тобі мову, пісню, материнську ласку – і якщо нема обов'язку перед цим світом, то що ми, порожні від цього природного тепла, зможемо принести в Божий, надприродний світ?

Не так для архиначитаного С. Дацюка, як для тих читачів, котрих він може спантеличити нібито спертою на християнство антиукраїнською логікою, зацитую думку Рабіндраната Тагора, котрий мав себе за „людину світу“, а проте ось у чому вбачав сенс нації: „Кожна нація зобов'язана висловитися перед світом. Якщо ж вона не має чого дати світові, це слід розглядати як національний злочин, це гірше смерти і не вибачається людською історією. Нація зобов'язана зробити всезагальним набутком те краще, що вона має… Вивищуючись над власними, приватними інтересами, вона запрошує весь світ взяти участь у святі її духовної культури“.

Щодо злиття націй, яке С. Дацюкові виважається Боговгодним ділом, проникливо пише відомий російський сходознавець Тетяна Григор'єва (українка з походження): „…Чи ж багато у пізнанні світу досягнуть народи, якщо усі розв'язуватимуть одне і те ж завдання й однією й тією ж методою? Багатоманітність світу передбачає багатоманітність форм його відображення… Один колір не створює спектру, одне крило не дає лету; де одне й те ж, там нема розвитку, нема життя…“.

Дуже дивно, як на такого знавця культурно-духовної історії світу, зокрема слов'янського, як С. Дацюк, що він, відважившись повчати Владику Гузара, обминає сутнісно непроминальний релігійно-критичний досвід унікального XIX ст. з його надчасовими проривами у баченні цих проблемних пар: Бог – Нація, Церква – Народ, Нація – Людство. З тієї релігійно-філософської спадщини тут варто згадати бодай Володимира Соловйова, непримиреного борця з російським великодержавним шовінізмом і політикою денаціоналізації поневолених Москвою народів. Він також пристрасно бажав об'єднання християнського світу, але розумів цей процес цілком інакше, ніж С. Дацюк. То послухаймо В. Соловйова:

„…Християнська релігія надала сенсу і значення державі саме тим, що вивищилася над державою. Чим вище сонце над землею, тим більше воно осяює і зігріває землю… Людське суспільство – це не звичайна механічна сукупність окремих осіб: воно є самостійним цілим, має своє власне життя і організацію, і завдання християнства з цього боку полягає в тому, щоб вносити в життя й організацію суспільних сил християнські засади моральної солідарности або істинного братства… Національні різниці повинні перетривати до кінця віків; народи повинні залишатися насправді відособленими членами вселенського організму. Однак, і сам цей організм повинен також існувати на ділі; велика людська єдність не повинна існувати лише у формі схованої сили або абстрактної істоти, але має втілитися у видимому соціяльному тілі, явна і безперервна доцентрова сила якого могла б протидіяти багатьом відцентровим силам, що роздирають людство…“.

Отже, Христова наука – це не втеча від життя, зокрема від національного, від обов'язку перед рідним народом, а готовність змінювати довколишній світ, просвітлювати його в Божому дусі, не боячись при цьому ні жити з правдою, в тому числі й правдою нації, ні вмерти за правду.

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

На кордоні з Білоруссю

ЧЕРНІГІВ. – Міністри закордонних справ України та Білорусі Володимир Макей і Леонід Кожара 14 листопада урочисто відкрили перші прикордонні знаки на українсько-білоруському кордоні в Чернігівській області. Угоду про демаркацію кордону Київ і Мінськ підписали ще 1997 року. Після тривалих митних війн Білорусь і Україна нарешті почали реальну демаркацію кордонів між собою. *(Радіо „Свобода“)*

О. Пукач довго читає справу

КИЇВ. – 14 листопада Печерський суд столиці зобов'язав екс-генерала Олексія Пукача припинити читати свою справу. Це означає, що найближчими днями справа може бути подана до Апеляційного суду і розглянута по суті. Як відомо, довічний вирок за вбивство журналіста Георгія Ґонґадзе був оголошений О. Пукачеві ще 29 січня, але досі не набув чинности. Згідно з законом, засуджений має право подати свої зауваження до судового протоколу, який вів секретар протягом всього процесу. О. Пукач вхопився за цю норму і до листопада студіював багатотомні протоколи. Читання могло зайняти весь наступний рік. *(„Українська правда“)*

Вилучили 50 кілограмів героїну

КИЇВ. – Співробітники міліції вилучили 14 листопада у двох чужоземних громадян партію героїну вагою понад 50 кілограмів і вартістю за цінами „чорного ринку“ 7 млн. дол. У столиці та кількох областях України досліджують канал надходження цієї речовини в Україну, а також канал, за допомогою якого зловмисники мали намір перемістити її до країн Европи. Вилученого героїну мало б вистачити на виготовлення 500 тис. доз. Затриманим може загрожувати позбавлення волі на термін до 12 років. *(„Укрінформ“)*

„Динамо“ заплатить кару

КИЇВ. – Контрольно-дисциплінарний комітет Федерації футболу прийняв низку рішень щодо клюбів прем'єр-ліґи, першої та другої ліґ. За неправомірні дії вболівальників „Динамо“ на стадіоні „Аванґард“ 10 листопада під час змагань з луцькою командою „Волинь“ київський клюб покарано на 100 тис. грн. 30 тис. грн. має також сплатити „Волинь“. За порушення правил гри кари застосовано до футболістів Євгена Харченка з луцької „Волині“, Олексія Шевченка з київського „Динамо“, ряду інших гравців. *(УНІАН)*

Зірка над парляментом

КИЇВ. – 14 листопада народний депутат України від „Батьківщини“ Олександер Бригинець звернувся до голови Верховної Ради України Володимира Рибака з проханням демонтувати радянську зірку на шпилі будівлі парляменту. За словами політика, він отримує скарги виборців, які вкрай незадоволені радянським символом. „Уже минуло стільки років, відколи Україна стала незалежною державою, а над законодавчою будівлею ще красується радянська зірка – символ тоталітаризму і автократії“, – зазначив О. Бригинець. *(УНІАН)*

Попередження для чужинців

КИЇВ. – Дороги України погані і неосвітлені, водії часто ігнорують дорожні знаки, не вмикають „поворотів“, не пропускають пішоходів навіть там, де переходи чітко позначені, паркуються на хідниках, їздять п'яними, а іноді й взагалі без прав, – такі застереження про особливості українського дорожнього руху подали уряди США, Великобританії, Ірляндії, Канади і Австралії. Чужинцям рекомендують заради їхньої безпеки не виїздити ввечері чи вночі за межі великих міст. Україною безпечніше подорожувати поїздами і автобусами. Проте аґенція „Lonely Planet“ застерігає: „Заплативши 100 евро за першу клясу в українському потязі, отримаєте ліжко у двомісному купе, телевізор з жахливим зображенням, який показує лише рекляму української залізниці, фіранки, які падають щоразу, коли ви їх розсуваєте, несправну сиґналізацію, несправні розетки, брудні туалети, відсутність води і туалетного паперу“. *(Бі-Бі-Сі)*

АМЕРИКА І СВІТ

Відзначено День ветерана

ВАШІНҐТОН. – 11 листопада Президент Барак Обама разом з мільйонами американців віддав належне чоловікам і жінкам, які служили у збройних силах країни. Вранці Президент з дружиною Мішель вгощав сніданком групу ветеранів та їхні родини у Білому Домі, а пізніше на Арлінґтонському національному цвинтарі поклав вінок з квітів до могил невідомих вояків. Президент ствердив, що країна завжди у моральному боргу перед своїми ветеранами, пообіцяв і далі підтримувати їх, зокрема вояків, які не покидають поля боїв в Афганістані, аж поки наступного року США не закінчать цю найдовшу війну у своїй історії. День 11 листопада вперше відзначено у США у 1919 році як День укладення перемир'я у першу річницю закінчення Першої світової війни. Назву цього свята замінено на День ветерана у 1954 році для вшанування американських ветеранів усіх воєн.*(„Голос Америки")*

З санкціями не слід поспішати

ВАШІНҐТОН. – 13 листопада Державний секретар США Джон Кері звернувся до членів Сенату і Палати представників з застереженням, щоб вони не запроваджували додаткових економічних санкцій щодо Ірану, коли відбуваються переговори про іранську ядерну програму. Представники Ірану і шести країн – США, Великобританії, Німеччини, Франції, Китаю і Росії висловили оптимізм щодо останнього кола цих переговорів, незважаючи на те, що покищо не вдалося досягти конкретної угоди. Теґран хоче пом'якшення санкцій у рамках будь-якої угоди, проте деякі американські законодавці намагаються накласти на Іран додаткові санкції. Переговори тривають. *(„Голос Америки")*

Китай нібито модернізується

ПЕКІН. – 4-7 листопада в китайській столиці відбувся чотириденний закритий пленум Комуністичної партії Китаю, на якому керівники країни пообіцяли поглибити економічні реформи з метою збільшення частки приватних підприємств у загальній економіці країни, де нині домінують державні підприємства. Під час цього пленуму також було заявлено про наміри реформувати суди і весь бюрократичний апарат Китаю. Утім, для багатьох мешканців країни реформи, які пообіцяло партійне керівництво, далекі від буденних проблем звичайних людей – браку доступного житла, охорони здоров'я та освіти. *(„Голос Америки")*

Оголошено зміни в Китаї

ПЕКІН. – Офіційне китайське аґентство новин „Сіньхуа" повідомило 15 листопада, що Комуністична партія Китаю прийняла рішення, згідно з яким подружнім парам буде дозволено мати двоє дітей, якщо один з родичів, батько чи мати, є одинаком. Аґенство „Сіньхуа" також повідомило, що в Китаї буде скасовано так звані виправно-трудові табори. Дотепер органи влади могли кидати різних порушників до таких таборів на багато років без судового вироку. За повідомленням інформаційного аґентства, ці реформи є частиною зусиль з метою покращити права людини та юридичні практики. У повідомленні також сказано, що Пекін поступово зменшить кількість злочинів, за які загрожує смертна кара. *(„Голос Америки")*

В Росії – нова опозиційна сила

МОСКВА. – Найпопулярніший політичний противник Кремля Олексій Навальний, який отримав небувалий для російської опозиції результат на виборах міського голови Москви, став на чолі Народного альянсу і пообіцяв повернути своїх прихильників на вулиці, якщо влада відмовить його партії в реєструванні. „Ми створюємо партію Народний альянс, щоб захопити політичну владу в країні, і приємна нам річ, але дуже відповідальна, полягає в тому, що ніхто, крім нас, цього зробити не може", – сказав О. Навальний своїм прихильникам на установчому з'їзді партії 17 листопада, знявши краватку перед виходом до мікрофона. *(Радіо „Свобода")*

37 РОКІВ ТОМУ

Потужне поривання нашої нації до свободи

Василь Овсієнко

9 листопада минуло 37 років з дня створення Української Громадської групи сприяння Гельсінкським угодам. Не кругла дата, все ж треба нагадувати про це видатне явище нашої історії.

Як добре відомо, ідеологічне протистояння СРСР і країн Заходу, під знаком якого минуло майже все XX ст., загрожувало перерости в третю світову війну. Неминучість застосування в ній термоядерної зброї, що дорівнювало б самогубству людства, змусила шукати шляхів до мирного співіснування держав з різним соціально-економічним ладом, до порозуміння і відпруження (détente, детант).

1 серпня 1975 року 33 держави Европи (тобто всі, крім Албанії), а також США та Канада, після тривалих переговорів і зволікань, таки підписали в столиці Фінляндії Гельсінкі „Прикінцевий акт Наради з безпеки та співпраці в Европі" (НБСЕ).

Гельсінкським актом було нарешті закріплено кордони, які склалися в Европі внаслідок Другої світової війни (при цьому номінальна державність Української РСР у складі СРСР, і навіть члена-засновника ООН, до уваги не бралася).

Крім того, СРСР забезпечив собі статус найбільшого сприяння в торгівлі з Заходом, якому явно програвав в економічному змаганні та військовому протистоянні. Це стало значною перемогою радянської дипломатії в руслі політики відпруження. В обмін на це СРСР зобов'язався дотримуватися гуманітарної частини (так званого „третього кошика") Прикінцевого акта, зокрема прав людини в межах „Загальної декларації прав людини ООН від 10 грудня 1948 року".

Прикінцевим актом НБСЕ передбачалося, що переслідування людей за переконання віднині викликатиме юридично обґрунтовані претензії інших сторін і більше не буде трактуватися як „втручання у внутрішні справи" країни.

Звичайно, підписуючи Гельсінкський акт, брежнєвське керівництво зовсім не збиралося його дотримуватися. Мовляв, скільки разів ми дурили той Захід – обдуримо ще раз. Але демократичний Захід мав свою тактику в противборстві з тоталітарним СРСР: йому важливо було відкрити доступ до правдивої інформації незалежно від державних кордонів – і комуністичний режим неминуче програвав ідеологічний двобій.

Оскільки Прикінцевий акт НБСЕ прирівнювався до національного законодавства, то його підписання відкривало юридичну можливість леґально і цілком законно боротися з порушеннями прав людини, спираючись на внутрішнє і міжнародне право.

Першими це збагнули московські правозахисники. З ініціятиви проф. Юрія Орлова 12 травня 1976 року вони створили Московську Громадську групу сприяння Гельсінкським угодам. Вони вимагали визнання прав людини державою, тобто їх узаконення, і явочним порядком почали здійснювати конституційні права (свободу слова, друку, демонстрацій, асоціяцій та інше), тобто розуміти закони так, як вони написані. Виходячи з того, що дотримання законности означало б зміну характеру влади, її демократизацію, правозахисники змушували державу дотримуватися її власних законів та підписаних нею міжнародних правових актів.

Радянське керівництво не сподівалося, що в країні, де постійно тривали гоніння на мислячий прошарок, знайдуться люди, які зважаться говорити правду про стан з правами людини в СРСР.

9 листопада 1976 року була створена Українська Громадська група сприяння виконанню Гельсінкських угод. Це сталося за ініціятивою письменника і філософа Миколи Руденка, генерала Петра Григоренка (Москва), громадської діячки Оксани Мешко, письменника-фантаста Олеся Бердника, юриста Левка Лук'яненка (Чернігів), Її членами-засновниками стали також біолог Ніна Строката-Караванська (родом з Одеси, жила після ув'язнення в місті Таруса Калузької области, Росія), інженер Мирослав Маринович, історик Микола Матусевич, учитель Олекса Тихий (Донеччина), юрист Іван Кандиба (Пустомити на Львівщині). Вони підписали Декларацію Української Громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод – про її створення та Меморандум ч.1.

Правозахисники не мали ілюзій, що влада дозволить відкрито відстоювати права людей, покликаючись на Гельсінкський акт. Вони знали, що ризикують волею і навіть життями. Але вони керувалися міркуваннями вищого ґатунку. Окрім того, що найчастіше мова йшла про елементарну людську гідність конкретних людей (з якої, власне, і складається честь народу), це був також далекоглядний політичний розрахунок: звернути увагу світової громадськости на стан з правами людини в Україні і з її допомогою напирати на владу з метою домогтися лібералізації цієї влади, що розширило би плацдарм для подальшого наступу на тоталітарну колоніяльну систему з метою зруйнувати її.

Правозахисний рух в Україні об'єднав як низку течій (національно-визвольний рух, загальнодемократичний, релігійний, соціяльно-економічний або ж робітничий, боротьба за право на еміґрацію), так і блискучу плеяду видатних особистостей. У ньому знаходили собі місце українці і євреї, віруючі різних конфесій і атеїсти, націоналісти й націонал-комуністи, соціял-демократи й анархісти. Вони ніколи не оголошували один одного ворогами, тому що в той час усім однаково потрібна була свобода, а державна незалежність України уявлялася ймовірним ґарантом

(Закінчення на стор. 14)

Голова Української Гельсінкської Групи Микола Руденко і секретар УГГ Раїса Руденко під час відзначення 80-річчя письменника 19 листопада 2000 року. (Фото: Василь Овсієнко)

ДО 80-річчя ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ

Західні українці тяжко переживали винищення Голодомором східних братів

Тарас Гунчак

Злочинна народовбивча політика Москви в Україні не була таємницею для українців західньої України, які жили під польським пануванням. Навпаки, вони дуже багато знали, оскільки жертви радянського геноциду переходили через кордон і розповідали людям про трагедію українського народу, яку заплянувала Москва у формі штучного голоду 1932-1933 років.

Українці Галичини, Волині, Закарпаття і Буковини, як також західньої діяспори, не тільки оплакували „страхітливе становище наших братів над Дніпром”, вони створили центральні громадські організації, метою яких було зібрати харчі і переслати їх на східню Україну. Другим завданням було заманіфестувати перед світом трагедію України та зворушити Західній світ, через Ліґу Націй стати в обороні українського народу.

Ініціятиву до широкої громадської організації дала Українська Парляментарна Репрезентація, яка 25 липня 1933 року створила Комітет порятунку України. Того ж дня Комітет видав відозву, яку підписали представники всіх українських організацій міста Львова. Першими підписали її Посли Дмитро Левицький та Дмитро Великанович. Представники всіх організацій підписувались і ставили печатки.

Відозва починається драматичним закликом: „Биймо у великий дзвін на тривогу! Велика Україна, Твій материк, цей найбагатший край в Европі, корчиться нині в голодових муках і болях і терпить нестерпний національний гнет. Російські комуністи-більшовики, що вогнем і мечем знищили Українську Державу над Дніпром…розпинають тепер український нарід. Український Народе! Де б Ти не жив поза межами Великої України чи в Галичині, чи за океанами в Америці чи на Волині й Холмщині…Ти не можеш спокійно приглядатися величезному горю та мукам Твоїх поневолених і голоджених братів”. Ця відозва немов озвучила національну трагедію східньої України, яка завжди була присутньою у свідомості західних українців.

Задля широкої громадської діяльности творились громадські комітети всіх рівнів, починаючи від села до области, а координував усю діяльність Центральний комітет у Львові. У Підгайцях, наприклад, було створено 9 вересня 1933 року Повітовий Комітет допомоги голодуючим в Україні, головою якого став адвокат д-р Григорій Стецюк.

До Комітету порятунку України входили визначні громадські і політичні діячі Галичини – Посол і віце-маршал польського парляменту Василь Мудрий, Посол Мілена Рудницька і Посол Зеновій Пеленський.

Комітети збирали гроші, щоб закупити продукти для голодуючої України, одначе, комуністична влада заявила, що в Україні голоду немає, і заборонила ввозити накопичені харчі. Для Комітету порятунку України не було іншого вибору, як організувати громадські збори і протести з надією вплинути на міжнародні структури щоб вони допомогли українському народові. Центральний Комітет порятунку України проголосив 29 жовтня днем жалоби і протесту. Того дня 1933 року в усіх селах і містах відбулось жалібне відзначення трагедії українського народу. Відбувались жалібні зібрання різних організацій з відповідними доповідями, відправлялись Богослуження і Панахиди з відповідними проповідями.

Дуже зворушливо читається звідомлення про відзначення Дня жалоби і протесту в Радехівщині, де люди „з сльозами в очах складали свої пожертви для голодуючих братів”. В селі Нестаничах, як описує очевидець, „всі громадяни здержалися від їди, курення і забав. Пополудні після вечірні церковні дзвони дзвонили п’ять хвилин, після чого постала в цілому селі п’ятьмінутова мовчанка, і згодом знову дзвони дзвонили п’ять мінут. В годині п’ятій відбулися сходини, на які запрошено місцевих громадян. Про події на В. Україні реферував о. парох. Ухвалено відповідні резолюції”.

Протести і резолюції які приймались громадами, важливі своїм змістом, як також рівнем громадської єдности. Наприклад, протест села Заруддї підписаний священиком від парафії та головами Читальні „Просвіта”, Товариства „Рідна Школа”, Кооперативи „Згода” та Товариства „Луг”.

„Протестуємо, – писали громадяни Трускавця, – перед усім культурним світом проти засудження на голодову смерть московськими комуністичними тиранами частини українського народу, яка опинилася під страшним совітським ярмом”. Закінчується текст словами: „Запевняємо наших многостраждальних братів і сестер, що наша любов супроводжує і супроводжуватиме їх дальше на їхній хресній дорозі”. Підписали цей протест представники восьми товариств – „Сокола”, „Сурми”, „Просвіти”, „Рідної Школи”, „Кооперативи”, „Союзу Українок”, „Сільського Господаря” та Товариства ремісників, промисловців і торгівців.

Дуже багатолюдно відбувся день жалоби і протесту на Личакові, дільниці Львова, де після Служби Божої і Панахиди за померлих з голоду відбулося громадське зібрання, на якому виголосив доповідь Орест Радловський. У своєму слові доповідач представив присутнім трагедію голодомору та його наслідки для українського народу. Після доповіді присутні одноголосно прийняли наступні резолюції:

„1. Московсько-більшовицький уряд поневолив силою Україну та накинув її насильно чужий лад.

2. Московські більшовики та їх українські прихвосні стремлять до цілковитого знищення України, до винищення основи Нації – широких українських мас, і що теперішній голод – це один з засобів до осягненої цілі.

3. Проти такого поступовання московського уряду закладаємо якнайрішучійший протест. Взиваємо все Українське Громадянство зривати маску з облудної політики, відкривати правдиве лице того уряду перед цілим світом.

4. Взиваємо все українське громадянство стати до рішучої боротьби з більшовицькою течією.

5. Взиваємо все українське громадянство помогти ділом своїм братам по той бік Збруча, складаючи пожертви на поміч голодуючим.

6. Нашим братам за Збручем висказуємо своє співчуття і взиваємо їх витримати в боротьбі з наїзником.

7. З вірою в невмиручість духа Української Нації виповідаємо безпощадну боротьбу з московсько-більшовицьким наїзником та їх українськими прихвоснями аж до повної побіди”.

Резолюції Личакова подаю тут повністю, оскільки вони віддзеркалюють дух всіх інших резолюцій і протестів, які я мав змогу прочитати. Центральний Комітет порятунку України був також одним з ініціяторів і активних учасників у „Міжнародній міжконфесійній конференції в справі допомоги голодуючим в Радянському Союзі”. Конференція, яку ініціював Кардинал Тома Ініцер, відбулась у Відні 16 і 17 грудня 1933 року з участю визначних особистостей, які утворили різні національні та конфесійні групи. Найбільші дві групи учасників представляли евреї, яких представляв Головний рабин Австрії д-р Давид Фойхтванґ, і українці, яких очолював представник Митрополита Андрея Шептицького Єпископ Будка. Центральний Комітет порятунку України представляли посли М. Рудницька і З. Пеленський.

Після вичерпних дискусій присутніх представників різних організацій конґрес прийняв декларацію, в якій було потверджено стан голодомору, включно з людоїдством, який існував переважно в Україні і на північному Кавказі. Декларація також закликала світову громаду допомогти тим нещасливим народам.

Комітет допомоги голодуючим створив-

(Закінчення на стор. 16)

АМЕРИКА І СВІТ

Заарештовано „біологічного“ терориста

ЄРУСАЛИМ. – Згідно з повідомленням аґентства „Ройтерс“, ізраїльські спецслужби під час таємної операції заарештували Самера аль-Барака, одного з провідних експертів „Аль-Кайди“ в ділянці біологічної зброї. За даними слідства, 39-річний Саль-Барак перейшов вишкіл в Афганістані і там був завербований в терористичну іслямську організацію „Аль-Кайда“. Слідчі мають підстави для припущення що С. аль-Барак мав намір здійснити на території Ізраїлю терористичну акцію з застосуванням біологічної зброї. *(„Кореспондент“)*

В Грузії – новий президент

ТБІЛІСІ. – 17 листопада в грузинській столиці відбулася інавґурація нового Президента країни Георгія Марґвелашвілі, який під час виборів у жовтні кандидував від партіїї „Грузинська мрія“ і одержав 62 відс. голосів. Його суперника, кандидата від Єдиного національного руху Давида Бакрадзе, підтримали 22 відс. виборців. *(„Кореспондент“)*

Курди йдуть до миру

АНКАРА. – 16 листопада керівник Курдської автономії Іраку Масуд Барзані відвідав, уперше за 20 років, Туреччину і провів переговори з турецьким Прем’єр-міністром Таїпом Ердоганом. М. Барзані закликав турецьких курдів підтримати Т. Ердогана в ім’я припинення багаторічного конфлікту курдської меншости з офіційною владою країни. Зі свого боку, Т. Ердоган пообіцяв, що вже в недалекому майбутньому бойовики Курдської робітничої партії зможуть зійти зі своїї гірських баз в Іраку і повернутися до нормального життя. *(„Кореспондент“)*

Протестують проти російського свавілля

БРЮСЕЛЬ. – 17 листопада у понад 200 містах світу відбулися віча на підтримку членів залоги корабля „Greenpeace Arctic Sunrise“, які були затримані російськими прикордонниками за спробу проведення акції протесту проти нафтовидобутку в Печорському морі. Екологів забрали до Мурманська, де суд засудив їх до двох місяців арешту. Демонстрації з закликом звільнити активістів відбуваються у 43 країнах світу. *(„Дзеркало тижня“)*

Годинник міністра був задорогий

ВАРШАВА. – Міністер транспорту Польщі Славомір Новак був змушений подати у відставку – після того, як у декларації про власне майно не вказав свого годинника швайцарської фірми „Ulysse Nardin“. Той годинник першими помітили на руці С. Новака навесні 2012 року журналісти однієї з польських газет. Ринкова його ціна оцінювалася в 17 тис. злотих (близько 5,500 дол.). Згідно з законом, міністри зобов’язані вказувати в декларації все рухоме майно вартістю понад 10 тис. злотих. За приховування даних С. Новакові загрожує до трьох років тюремного ув’язнення. *(„Кореспондент“)*

Руйнівна стихія на Середньому заході

ЧИКАҐО. – 17 листопада, на американський штат Ілиной і сусідні штати налетіли численні торнейдо, жертвами яких, за останніми даними, стали шестеро осіб, кілька десятків постраждали. Як повідомили представники медичних служб штату Ілиной, тільки в медичний центр Св. Франциска в місті Пеорія були доставлені 37 осіб. Ще близько 10 постраждалих людей потрапили до інших лікарень міста. У більшості випадків лікарі діягностують переломи і травми голови. За інформацією американської метеослужби, Ілиной найсильніше постраждав від негоди. В невеликому місті Вашінґтон (штат Ілиной) сильний вітер знищив близько 70 житлових будинків. Того ж дня, 17 листопада, через удар стихії на кілька годин було припинено роботу двох найбільших летовищ Чикаґо, в його околицях був порушений телефонний зв’язок, багато доріг були перекриті для руху. *(„Голос Америки“)*

Президент шкодить своїй країні

Президент України Віктор Янукович і його правляча партія стали гальмом для України у спробі здійснити євроінтеґраційний прорив у Вільнюсі. В. Янукович мав нагоду не тільки вивести з глибокого занепаду економіку молодої держави, а й самому увійти до плеяди постатей, котрі залишили позитивний слід в історії України. Але він, маневруючи між власними корисливістю та амбіціями, вперто потягнув Україну в протилежному від Европи напрямі.

Провал у Вільнюсі – це економічна і політична поразка режиму, який опиниться в ізоляції. Адже про кредит від Міжнародного валютного фонду і фінансову допомогу від Евросоюзу годі буде й мріяти. Відсутність дешевих і довгих фінансових ресурсів – це вирок економіці, яка перебуває в рецесії.

Промислове виробництво падає шостий квартал поспіль (у вересні – на 5.6 відс.). Обсяг прямих чужоземних інвестицій за вісім місяців зменшився на 41 відс. проти такого ж періоду минулого року. Під прямою загрозою перебуває стабільність гривні. За 2012-2013 роки золотовалютні резерви Національного банку скоротилися на 10.2 млрд. дол. Дефіцит державного бюджету за вісім місяців сягнув 34.7 млрд. грн., що більш як удвічі перевищує показник за цей же період 2012 року. Державний та ґарантований державою борг України у вересні перевищив 550 млрд. грн. За три роки діяльності уряду В. Януковича-Миколи Азарова набрано боргів практично стільки ж, скільки набрали всі попередні уряди разом узяті за 18 років. Заборгованість у соціяльній сфері перевищила 2 млрд. грн. Пенсійний фонд збанкрутував, що стало загрозою для життя майже 14 млн. пенсіонерів. Отже, Україна на порозі бюджетної, валютної і банківської кризи (15 європейських банків при цій владі вже залишили Україну).

Але В. Янукович дбає не про Україну, а про власні вибори 2015 року. Його мета – не допустити до виборів Віталія Кличка і Юлію Тимошенко. Тривають таємні переговори В. Януковича з Президентом Росії Володимиром Путіним. Зрозуміло, що йдеться про політичний кредит від Росії за білоруським сценарієм – втрата суверенітету, перетворення українського уряду на декорацію та перенесення столиці в Москву. За два російські кредити – 1.5 млрд. дол. в 2007 році та 2 млрд. дол. в 2009 році – Білорусь втратила свою газотранспортну систему, далі відбулася повна анексія білоруської економіки в інтересах Росії та створення Митного союзу. Супроводжувалося це обвалом курсу білоруського рубля, панікою населення та стрибком споживчих цін. До цього може дійти Україна.

В. Янукович знову намагається пограти на настроях проросійських виборців, оперуючи вигадкою про можливість повернення в Україну „великих грошей“ нібито вивезених за кордон Павлом Лазаренком та Ю. Тимошенко. Насправді це вигадка, тому що жодних 477 млн. дол., які нібито були заморожені на рахунках П. Лазаренка, не існує. За підсумками судового процесу П. Лазаренка були приписані до конфіскації на користь уряду США 22.8 млн. дол., бо саме стільки, після розгляду всіх апеляцій, становить сума грошей, „відмитих“ П. Лазаренком у США. У Швайцарії П. Лазаренко був засуджений за „відмивання“ 10.7 млн. франків. Навіть коли б там і були фантастичні суми, немає формальних причин віддавати їх Україні. США ніколи не відкривали справу проти Ю. Тимошенко. Але В. Януковичеві вигідно дурманити виборців натяками про нові звинувачення проти Ю. Тимошенко.

Авантюризм В. Януковича та його влади став очевидним. Але від цього програє не В. Янукович, а уся Україна, котру навіть за нового президента не швидко знову запрошуватимуть до Европи. Нехай. мовляв, ще посидить у темному хліві Митного союзу Росії. Може, тоді люди України збагнуть, де правильний шлях і оберуть провідника, який поведе їх тим шляхом?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

В Одесі підтримали Ічкерію

Валерій Швець

Йшов 1996 рік. На Кавказі точилась чергова війна Росії проти Ічкерії (Чечні). Симпатії мої і моїх побратимів були на боці чеченців. Зусиллями Народного Руху України з Києва для чеченців були споряджені два літаки з гуманітарною допомогою. Але що ми могли вдіяти, знаходячись в Одесі? У кого шукати поради? У Тараса Шевченка про це є слова:

І вам слава, сині гори,
Кригою окуті.
І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся – поборете,
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас сила
І воля святая.

Великий Кобзар підказував нам, що ми добре думаємо, але потрібно було ще й добре діяти. Одеська організація Народного Руху України була однією з найменших обласних організацій в Україні. Але у неї був унікальний провід. Можливо, найкращий провід в Україні – п'ять професорів, декілька доцентів і керівників високої ранґи. Обговорення поточних завдань відбувались спокійно і закінчувались продуманими рішеннями.

І ми вирішення з приводу подій на Кавказі провести пікетування російського консульства в Одесі з вимогою припинення російської аґресії проти Ічкерії. У подібних справах провальна акція деморалізує людей, а керівники організації втрачають авторитет. Ми не могли собі цього дозволити. Майже два місяці пішло на підготування пікету. Двічі на тиждень я збирав людей – у четвер провід, а у вівторок – загальні збори для всіх, хто бажав прийти і дізнатись з перших рук про поточні політичні події і про наші пляни. Треба було переконати простих членів нашої організації, що запланована акція конче потрібна. В ті часи організація не фінансувалась централізовано. Ніхто не платив нам і ми також нікому з учасників наших акцій нічого не платили. Акції відбувались лише у тому разі, коли забезпечувались достатньою моральною підтримкою рядових членів організації і наших симпатиків.

Ми плянували виставити на пікеті 20 найвідданіших членів міської організації. Був уже липень 1996 року. Російські війська впритул підійшли до Ґрозного. За кілька днів мав початись штурм столиці Ічкерії. І ми насмілились. Акція перевершила всі наші сподівання. Замість 20 осіб на акцію з'явилось близько 200. Половина з них були чеченці, з якими ми попередньо також вели перемовини.

Акція мала широкий розголос в пресі і на телебаченні, в першу чергу в Москві, яка, очевидно, не очікувала, що у такому зросійщеному місті, як Одеса, може відбутись щось подібне. Нічого гарного вони, звичайно, про нас не сказали, але репортаж про цю акцію вийшов на популярному російському телеканалі ОРТ. Про неї писали і московські газети.

Цікавим було і продовження цієї акції. Інші організації Народного Руху України, в тих містах, де були російські консульства, наступними днями провели аналогічні пікетування. Там, де російських консульств не було, рухівці пікетували вокзали у час відходу потягів на Москву. Я не перебільшую значення цієї акції, але вона, безумовно, зробила внесок в рішення російського уряду відмовитись від штурму Ґрозного. 1996 рік завершився перемогою чеченців у першій російсько-чеченській війні.

„Вони змагаються за свою і нашу свободу, – говорив я біля пам'ятника Дюкові де Ришельє. – Росія є спільним ворогом наших народів. Чеченський народ дає приклад відданости ідеї свободи свого народу і незалежности власної держави. Чеченський народ сплачує найдорожчу ціну за свої ідеали. Таким я хотів би бачити і власний народ“.

Це було віче на честь п'ятої річниці незалежности Ічкерії. Був теплий сонячний день на початку вересня 1996 року. Людей прийшло небагато. Мабуть, дались взнаки репресивні заходи місцевої влади щодо учасників нещодавнього пікетування російського консульства. З приблизно 5,000 чеченців, що внаслідок війни покинули свої домівки і знайшли порятунок на одеській землі, було хібащо десяток осіб. Без прописки, без громадянства, звичайно без роботи, обтяжені великими родинами, під постійною загрозою депортації в Росію, вони були надзвичайно вразливим прошарком населення Одеси.

Але серед присутніх був один дивовижний чеченець. Молодий чоловік років 30-35, гарної статури, з гарним і водночас мужнім обличчям, приємним голосом. Замість політичної промови він заспівав нам свої пісні. Вони були про чеченський народ, про війну, про свободу, про кохання і про рідний народ. Від деяких слів на очі навертались сльози. Промовців було небагато, тому враження від його пісень було особливо сильним. На жаль, тепер я вже не пам'ятаю його прізвища. Я організовував і проводив це віче і сподівався, що до кола моїх знайомих додасться ще одна яскрава і прекрасна людина і ми ще не раз зустрінемось у подальшому житті. Не судилось.

Ми ледве встигли провести декілька акцій на підтримку боротьби чеченського народу. Саме з цією метою і приїхав до Одеси чеченський бард. Відчувши сприятливе відношення до себе з боку українців, він плянував провести серію концертів на Одещині і, можливо, не тільки тут. Він мав ідеальний родовід. Батько його був чеченцем, а мати – українкою з родини, що під час Голодомору 1932-1933 років зуміла залишити терени України і сховатись у Чечні.

Але втрутилась доля у вигляді трьох, озброєних автоматами, молодих людей з характерним московським акцентом. Вони увірвались у квартиру, де мешкав поет, і порізали автоматними чергами трьох присутніх там чеченців. Четвертий чеченець був у цей час у лазничці і вцілів, сховавшись за дверима. Його покази не залишали сумнівів з приводу походження бандитів.

Відчуття, що страшний ворог поряд, ніколи не полишало мене і до того. Здебільшого він діяв грошима або через людей впливу. Тепер вперше я переконався, що він не зупиняється і перед прямими діями – автоматними чергами. Справжня небезпека для тих, хто займається політичною діяльністю в Україні не на користь Росії – це російські спецслужби. Так я думав тоді, так я думаю і тепер.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Огляд листів: про сучасне і давнє

Важливій події – з'їздові Шкільної ради при Українському Конґресовому Комітеті Америки присвятив свою увагу **Володимир Кривоніс** з Кліфтону, Ню-Джерзі, заступник голови Шкільної ради, який надіслав до „Свободи" звіти про з'їзд, який відбувся 11 жовтня, та вчительську конференцію 12 жовтня на Оселі СУМ в Еленвілі, Ню-Йорк. А 13 жовтня відбулася сесія Шкільної ради, присвячена її 60-літтю. На жаль, автор не надіслав цих матеріялів в електронному форматі, який дозволив би підготувати їх до друку в газеті.

Цікавий нарис про героя Листопадового Зриву Володимира Баб'яка написав **Ігор Федик** зі Львова. Герой нарису з стрільцями майже тиждень утримували Головну пошту у Львові і залишили її за наказом командування. 28-річний В. Баб'як був заарештований НКВД і розстріляний в Тернополі.

Спомин про події Другої світової війни у Києві став темою статті історика **Дмитра Малакова** з столиці України. За графічним твором свого старшого брата, художника Георгія Малакова, він розповів про 6 листопада 1943 року, коли німці залишили Київ.

Оксана Маковець з Сіфорду, Вірджінія, розповіла про фільм режисера Жанни Бебешко, присвячений балерині Національної опери України Олені Філіп'євій і показаний у жовтні на телефестивалі у Празі. Авторка розповіді пише: „Спішу повідомити українську спільноту посередництвом улюбленого в діяспорі журналу „Бористен", який вважається також міжнародним, що відома режисер Жанна Іванівна Бебешко представила на цей престижний конкурс свій новий фільм про приму-балерину". Оскільки О. Маковець вислала свою розповідь до „Свободи" замість „Бористену", раді повідомити про фільм також у нашому тижневику.

Визначено лавреатів конкурсу

Журі Конкурсу українiстики Фонду Воляників-Швабінських, до складу якого входять Аскольд Лозинський, Ігор Мірчук, Марія Поліщук, Богдан Савицький, Михайло Казаренко, а від України – професори Тарас Салига, Анатолій Карась, Михайло Присяжний, на чолі з головою журі академіком Національної Академії Наук України Леонідом Рудницьким визначили лавреатів за 2011-2012 роки.

Нагороджені Михайло Слабошпицький – за книгу „Що записано в книгу життя. Михайло Коцюбинський та інші", Сергій Козак – за книгу „Українські вісті в Европі й Америці (1945-2000)", Наталка Поклад – за книгу „Голос криці. Поезія".

Вручення премій за участю членів журі відбулося у Львівському національному університеті ім. Івана Франка 14 листопада.

Реченець конкурсу на твори, що вийшли друком у 2013 році – до 1 жовтня 2014 року. Закликаємо охочих присилати один примірник проф. Т. Сализі або проф. А. Карасеві на адресу Львівського національного університету ім. І. Франка (вул. Університетська, 1, кім. 312 (316). 79000 Львів, Ukraine) й один примірник до Фундації УВУ (Ukrainian Free University Foundation, P.O. Box 1028, New York, NY 10276).

До надісланих книжок слід долучити коротку біографію автора з його повною адресою (у тому числі – число телефону та електронну адресу).

Леонід Рудницький,
голова журі конкурсу,
Філядельфія

Відбулася зустріч українських священиків Великобританії

ГЕРЕФОРД, Великобританія. – 21-25 жовтня священики єпархії Української Греко-Католицької Церкви у Великобританії провели свої щорічні дні обнови-реколекції в монастирі оо. Бенедектинців.

Проповідником був Владика Гліб Лончина, який зосередив свої духовні науки навколо книги пророка Самуїла. Він наголошував на тому, що Самуїл був молільником й заступником свого народу, намагався показати, які прикмети є вагомими в житті священика.

Під час реколекцій отці помолилися над гробом о. Дофрига Гариса, монаха-бенедектинця, який, вивчивши візантійський обряд, допомагав у душпастирстві. Під час соборчика отцям був поданий фінансовий звіт єпархії.

Отці повернулися до своїх парафій з оновленими душами, сповненими рішучих постанов бути для своїх вірян гідними й переконливими заступниками та справжніми молільниками.

о. Євген Небесняк,
Болтон, Великобританія

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

На Союзівці відбувся 39-ий з'їзд сеньйорів УНСоюзу

Ольга Тритяк

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – 39-ий з'їзд сеньйорів Українського Народного Союзу відбувся 9-14 червня з участю 66 осіб, які репрезентували сім штатів Америки. Під час реєстрації у Головному будинку прибулі сеньйори одержували програму конференції. Вже перша вечеря мала характер радісної зустрічі давніх знайомих, було про що погомоніти при чарці вина, поспівати улюблених пісень, згадавши молоді літа.

Учасники 39-го з'їзду сеньйорів УНСоюзу з викладачем д-ром Адріяном Бриттаном.

Відкриття з'їзду відбулося наступного дня у „Веселці". Учасників привітала голова з'їзду Оксана Тритяк. Після відспівання гимнів США, Канади і України хвилиною мовчання присутні пом'янули сеньйорів, які відійшли у вічність, – св. п. Ярославу Лучечко, Михайла Кукурузу, Юрія Руденського, Богдана Чаплинського і д-ра Ореста Гаврилюка.

Після зачитання і прийняття порядку нарад секретар з'їзду Ольга Тритяк ознайомила з текстом протоколу з 38-го з'їзду сеньйорів, який було схвалено.

Головою президії з'їзду було вибрано Олега Лопатинського, членами – Оксану Тритяк, Ігоря Гайду і Ольгу Тритяк. У Номінаційній комісії працювали Наталка Дума, Надя Шаран і Оксана Лев, у Верифікаційній – Оксана Лопатинська, Богдана Слиж і Діонізія Брочинська, у Резолюційній – Євген Кулик, Ґлорія Горбата і Леся Стасюк, в Контрольній – Ірина Куровицька, Богдан Полянський і Тамара Гурин. Крім комісій, які працювали під час з'їзду, для ведення ранньої гімнастики запрошено Т. Гурин.

Опісля головний управитель Союзівки Нестор Паславський привітав сеньйорів і розповів про програми, які відбуваються на оселі.

Під час тижня сеньйори мали нагоду почути цікаві доповіді. Д-р Марко Андрейчик, професор Колюмбійського університету, в якому викладає історію української літератури, розповів про свої незабутні зустрічі з дисидентами з України і про студентів не українців, які цікавляться українською літературою. Отець д-р Іван Кащак, парох Української католицької церкви Святої Трійці в Кергонксоні, пластун з куреня „Хмельниченки", рзповів про перших іміґрантів-русинів, між якими були не тільки робітники копалень вугілля, але й організація „Ruthenian Greek Catholic Teachers". Власником готелю був Теодор Талпаш. У 1892 році Т. Талпаш був вибраний президентом Українського Народного Союзу. Незатертий слід залишив за собою і чільний діяч УНСоюзу о. Нестор Дмитрів, з публікацій якого ми сьогодні можемо довідатися про обставини життя першого покоління американських українців.

Дам'ян Колодій, молодий кінорежисер, який фільмував Помаранчеву революцію в Києві, висвітлив сеньйорам фільм з України під назвою „Пиріг", створений Юрієм Ковалюком.

Дентист д-р Орест Бавер ознайомив сеньйорів з найновішими інструментами, якими сьогодні лікують зуби. Він нагадував всім важливість щорічної перевірки зубів, щоб можна було обминути небажані проблеми.

Відомий музиколог, музикант і дириґент д-р Адріян Бриттан виконав на скрипці твір „Hot Canary".

Кардіолог д-р Данило Свистель, який працює хірургом у шпиталі „St. Lukes" і є головою Українського Інституту Америки в Ню-Йорку, назвав серце головним мотором нашого організму і також звернув увагу на шкідливість паління цигарок.

Інженер-архітект Володимир Думальський розповів про будівництво церков в Україні з давніх часів. У західній частині України збереглося 10 церков з XV ст. і 150 храмів з XVI-XVII ст. Деякі діють донині, деякі перенесені до скансенів, які почали створюватися у 1960-1970-их роках.

Офтальмолог д-р Марта Лопатинська у своєму виступі перед сеньйорами представила око, як один з найважливіших органів людського організму нашого тіла, тому так важливо реґулярно перевіряти зір у лікаря, щоб у разі початків „macular degeneration" вчасно лікуватися.

Під час тижня були також різні зайняття і розваги для сеньйорів та придбання фондів для каси їхнього товариства, з яких опісля виділяється грошова допомога українським інституціям і організаціям.

Олег та Оксана Лопатинські провели традиційне бінґо, також відбулася ліцитація речей, які дарують сеньйори, провадив нею О. Лопатинський, йому допомагали Г. Горбата, Леся Стасюк, Надя Шаран і Василь Бистряник.

Велику і приємну несподіванку зробив для учасників з'їзду менеджер готелю „Hudson Valley Resort" Орест Федаш, запросивши сеньйорів на концерт Дитячого хору з Казахстану, який перебував в той час у його готелі. Надзвичайно майстерний хор виконував пісні різними мовами. Найбільше припали до вподоби сеньйорам наш знаменитий на весь світ „Щедрик" і „Гандзя". Розчулені сеньйори вислали шановному О. Федашеві подячного листа.

Після спільного фотографування відбувся бенкет у „Веселці", де діяла цікава виставка фотопортретів славних українців, її створив відомий фотомайстер Богдан Полянський.

Не можна не згадати куховарський талант Андрія Соневицького, бо приготовані ним закуски, напої вартували загальної подяки, і учасники щедро її висловлюали на адресу шеф-кухара. Також подяку сеньйори висловили Н. Паславському за його щоденну опіку над учасника-

(Закінчення на стор. 14)

Пд час вечері: (зліва сидять) Галина Редько, Іриса Ґураль, Стефанія Ліндвит, Михайло Федор, Наталіє Фулум, Іванка Гамстед, (стоять) Йосиф Ґураль, Юрій Солтис, Олександер Редько.

На веранді (зліва): Уляна Джордж, Оксана Коралес, Лариса Шевченко, Оксана Тритяк, Ала Новицька.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Виховники СУМ навчалися на семінарі

Марія Поліщук

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – 18-20 жовтня на Оселі Спілки Української Молоді (СУМ) відбувся виховний семінар, у якому взяли участь понад 50 виховників, впорядників, старших юнаків та юначок, представляючи осередки СУМ у Гартфорді, Ґошені, Випані, Джерзі-Ситі, Йонкерсі, Клівленді, Ню-Йорку, Палатайні, Чикаґо, Філядельфії, Монреалі, а також відділи у Картереті та Стемфорді.

Відкрила семінар і привітала присутніх голова Крайової виховної ради Марія Поліщук. Вона представила учасників та звернула увагу присутніх на те, що програма семінару була складена на основі побажань учасників минулорічного семінару, який відбувся у Бафало, Ню-Йорк.

Учасники виховного семінару перед Могилою Героїв на оселі СУМ в Еленвілі, Ню-Йорк. (Фото: Віктор Курилик)

Гостем та головним доповідачем семінару був Святослав Липовецький – молодий історик з України, сумівець з тернопільського осередку СУМ. Він розповів про сучасні події в Україні, зокрема проаналізував трансформацію держави та суспільства за роки незалежності. Особливе зацікавлення в авдиторії викликав сучасний стан напередодні виборів президента України 2015 року.

До 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка новий погляд на постать геніяльного поета, маляра, політика представив Віктор Курилик. Він дав рекомендації для праці з юнацтвом різного віку. Учасникам семінару були представлені нові розробки українських педагогів про життєдіяльність та творчість Т. Шевченка. Була проведена дискусія на тему „Ким для нас є Т. Шевченко та в чому його геніяльність?”.

Особлива увага була приділена темі „Шевченко – маляр”. Аналіз деяких картин показав наскільки творчість Т. Шевченка-маляра нерозривна з його поезією у відображенні підневільного життя

(Закінчення на стор. 16)

Станиця УАВ в Юніон відзначила День ветерана

Левко Хмельковський

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – Члени Шостої станиці організації „Українські американські ветерани“ (УАВ) прийшли 10 листопада до обеліска УАВ на міському цвинтарі, де провели традиційну церемонію і молитву, щоб відзначити День ветерана.

Цього дня зустрілися під час церемонії Володимир Боднар, який був радіотелеграфістом Військово-Морської фльоти під час Другої світової війни, Михайло Федірко – в минулому артилерист, який воював на Середземному морі, танкіст під час війни в Кореї Роберт Долан, медик рятувальної служби у В’єтнамі Орест Романюк і його кузинка Зірка Бекесевич, Божена Ольшанівська – вдова учасника війни в Кореї Ігоря Ольшанівського.

Біля обеліска (зліва): Зірка Бекесевич, Орест Романюк, Роберт Долан, Михайло Федірко, Володимир Боднар, Божена Ольшанівська. (Фото: Левко Хмельковський)

„Осінній карнавал“ відбувся в Школі українознавства

Ксеня Ференцевич

НЮ-ЙОРК. – 2 листопада в Академії св. Юра відбувся традиційний „Осінній карнавал“ для учнів 1-7 кляс та передшкілля Школи українознавства об’єднання „Самопоміч“. Карнавал є ініціятивою Батьківського комітету школи, який вже 20 літ влаштовує день розваг для учнів. Перші карнавали пропонували дітям майструвати, за це одержали нагороди.

Карнавал мало змінився протягом свого існування. „Перш за все, це свято для дітей, щоб вони мали трохи розваги. Батьки дуже допомогли з іграшками, з подарунками, прикрасили залю“, – розповіла Ірина Бручковська, секретар Батьківського комітету.

На тлі веселої музики діти майстрували браслети-біжутерію, малювали і прикрашували наліпками. Школярі також мали нагоду випробувати свою спритність у киданні торбинок і м’ячиків в цілі, електронних іграх. Переможці здобували квитки, які обмінювали на нагороди.

Найцікавішою частиною свята був показ карнавальних строїв. Всі діти і деякі дорослі, включно з директором і учителями, переодягнулися в костюми та величавою парадою завершили день осінніх веселощів.

„Осінній карнавал“ в Школі українознавства. (Фото: О. Коваль)

НОВІ ВИДАННЯ

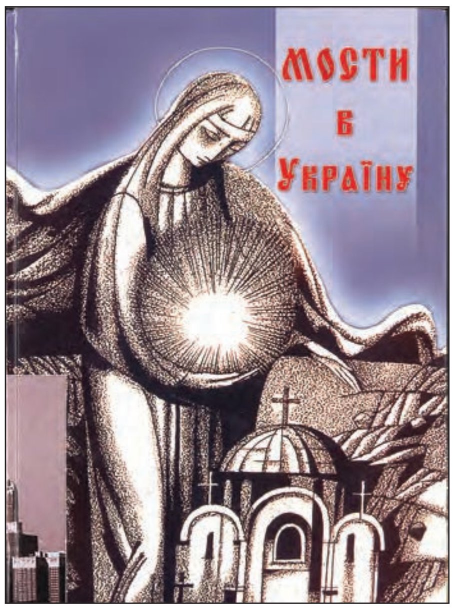
Історія ТУМ за 22 роки

Віра Боднарук

„Мости в Україну“ (видання друге, доповнене). Укладачі: Віра Боднарук, Володимир Білецький, Богдан Боднарук. Донецьк: Український культурологічний центр, Східний видавничий дім, 2013. 116 стор.

Товариство української мови (ТУМ) в Чикаґо за участи Донецького обласного товариства української мови видало пропам’ятну книжку „Мости в Україну“. Книга висвітлює сторінки історії та діяльности ТУМ в Чикаґо на основі матеріялів з архіву (українська та американська преса за 1990-2012 роки, листи до ТУМ з України та проводу ТУМ до громадських організацій в Україні).

Простежено діяльність ТУМ протягом 22 років, показано його непересічний внесок у справу новітнього українського відродження, підтримку процесу становлення і розвитку громадянського суспільства в Україні.

Книжку можна придбати за 15 дол. Замовлення і чек слід переслати до: Ukrainian Language Society, 425 Ridge Ave., Clarendon Hills, IL 60514.

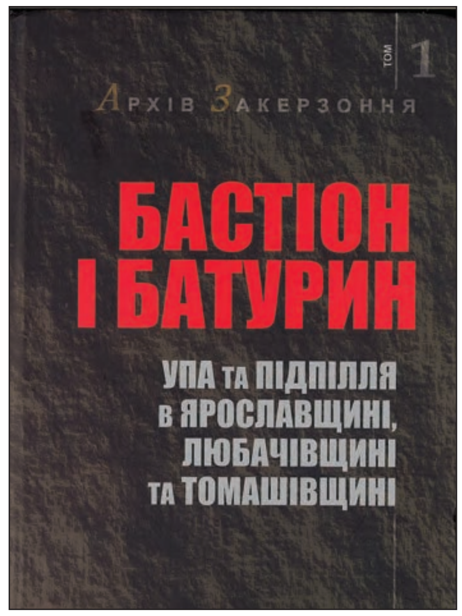
Про боротьбу українців Посяння

Христина Певна

„Бастіон і Батурин. УПА та підпільна адміністрація ОУН в Ярославщині, Любачівщині та Томашівщині в 1944-1947 роках. Документи та матеріяли“. Упорядники Мирослав Іваник, Михайло Бохно. Львів: Видавництво Львівської Політехніки, 2012. 628 стор.

У цьому томі „Архіву Закерзоння“ надруковано документи і матеріяли з історії українського збройного і підпільного руху в Ярославщині, Любачівщині і Томашівщині, що на Закерзонні. Надруковано 31 документ УПА і 18 документів цивільної адміністрації ОУН. Це оперативні звіти командира 27-го Відтинку УПА „Лемеша“ („Залізняка“), накази, список командного складу куреня „Месники“, місячні звіти цивільної адміністрації.

Доповнюють том організаційні схеми й мапи. У книзі вміщено також список понад 2,000 вояків УПА і підпільників з території Посяння, а також розвідку про УПА на цьому терені.

Щодо придбання книги можна звернутися до упорядника Михайла Бохна на адресу: Mychajlo Bochno, c/o I. Franko Home for S. C., 767 Royal York Rd., Toronto, ON. M8Y 2T3 Canada. Тел.: (416) 239-7364.

Українська вишивка – це невимовна краса

Орися Пащак-Трач

„Краса української вишивки“. *Ігор Чмола. Гамбурґ, Ню-Йорк: Evenhouse Printing, LLC, 2013. 246 стор.*

Заголовок цієї двомовної гарно виданої книжки справді визначає її суть і цінність: „Краса української вишивки – Beauty of Ukrainian Embroidery“ (2012). Це і родинний альбом, і спогад про талановитого і щирого батька, й історія поколінь, які пережили війну, еміґрацію, поселення в новому світі. Також це книжка про чоловіка в особливий, нібито не чоловічій ділянці – вишиванні.

Вишивка з Гуцульщини (село Косів).

Вишивка з Буковини (село Радівці)

Ігор Чмола виріс у родині, де усі вишивали, отож і він не міг не захопитися вишивкою й оволодіти непересічною майстерністю. Терпеливо і з любов’ю збирав узори, досліджував, вишивав – і ділився своїм знанням і талантом з іншими.

Родина покійного І. Чмоли підготувала альбом зі зразками його вишивок. Видала цю цінну річ дружина Ольга, а тексти написали син Богдан і дочка Олена Чмола-Май.

Але це не тільки книжка про красу самих вишивок. Це цікава і правдива розповідь про особу вишивальника, про його родину у незабутні передвоєнні, воєнні, і повоєнні таборові часи та часи іміґрації на північно-американський континент, про нове поселення і нове життя українців, серця котрих об’єднали два такі різні світи – Америку і Україну. Хоч подібну історію пережила не одна українська родина, та ледве чи в багатьох родинах був тато, який вишивав.

В цій книжці вміщено тільки вибір з багатьох взорів українського вишиття. Аматори (а нас багато) вишивки відразу ж упізнають певний взір і де він був видрукований. І. Чмола вибирав взори з книжок та журналів, також відшивав від інших вишивальниць.

Водночас книга знайомить з вишивками з північно-американських видань та з книжок з України і Хорватії. Також поміщені вишивки Ірини-Орисі Сеник з концтаборів, але це вже не народні, а особисті вишивки, надхнені народними. Деякі ілюстрації підписані – „джерело невідоме“. Але тут напевно упорядники не був в курсі справи так, як І. Чмола, бо ці вишивки і їхнє джерело легко можна впізнати.

В книжці також вміщені уривки з доповідей І. Чмоли про вишивання. Це була людина, яке від душі любила цю галузь українського народного мистецтва та зі щирим серцем ділилася цим скарбом.

У вступі до книжки Богдан Чмола пише: „...Слова, написані Татовою рукою в його нотатнику, – „... на жаль, не існує книга тут, в діяспорі, чи в Україні, яка містила б усю різноманітність українських вишивок та стібів“... Це було напевно написано дуже давно, бо подібні книжки були, наприклад, Ненсі Рурик (Канада, 1958) і Таня Дяків-О’Нілл (Філядельфія, 1984), та різні радянські альбоми. Вичерпної праці на цю тему ще нема – вона б забрала хоч п’ять-десять томів“.

Друкований взір на 3 стор. поданий як „один з рисунків“ І. Чмоли. Однак, цей взір вже був видрукований ще до війни (в „Новій Хаті“ ?) або в переселенчих таборах. Майже всі заголовки плит двомовні, але трапляються сторінки, де заголовок поданий тільки українською мовою.

Для вишивальниць – і вишивальників – було б добре подати числа ниток DMC, бо тон фарби важливий – наприклад, червоне з Яворівщини не те саме, що з Буковини.

В цілому книжка дуже гарно підготовлена і видрукована. Це подарунок для душі – собі або комусь близькому. І це щира добра згадка родини про улюбленого батька.

Замовляти можна за електронною адресою UkrEmb@verizon.net або телефоном (412) 480-5488. Ціна: $60 (додати $5 за пересилку в межах США, $24 – до Канади).

Служити народові – то служити Богові

о. Богдан Демчук

Іван Огієнко (Митрополит Іларіон), „Служити народові – то служити Богові". Київ: „Наша культура і наука", 2013. 447 стор.

8 березня я отримав „сиґнальний примірник 16-го тому видавничого проєкту „Запізніле вороття" та 10-ий том з серії „Зарубіжні першодруки" – „Служити народові – то служити Богові".

Ця 448-сторінкова праця складається з дев'яти розділів. У першому розділі, „Богословські студії Митрополита Іларіона", упорядник, автор передмови і коментарів, проф. Микола Тимошик ознайомлює читача з богословськими та релігієзнавчими працями, творчою спадщиною проф. Івана Огієнка (Митрополита Іларіона). Ми читаємо, як він „незабаром перестане бути Іваном Огієнком, а стане смиренним ченцем, ревним богомольцем за кращу долю українського народу".

Серед українців Митрополит Іларіон відомий своїм життєвою девізою: „Служити народові – то служити Богові". Це крилаті слова з його першої проповіді з нагоди Єпископської хіротонії.

У жовтні 1940 року вийшла праця архимандрита Іларіона (він тоді перебував у Яблочинському монастирі) „Тяжкі завдання українського архиєрея", у якій це гасло було надруковане. У 1957 році о. Сергій Ґерус написав статтю під назвою „На службі Богові і народові", яка була надрукована у „Вірі і Культурі", але деякими читачами була інтерпретована як така, що стосується лише людей української національности. Тоді Митрополит Іларіон написав спеціяльну монографію, назвавши її „Служити народові – то служити Богові". У цій богословській студії він пояснив, що ми повинні служити всім людям на світі, що любити – то значить служити, бо якщо ми любимо Бога, ми служимо Йому, таким чином стаємо слугами людей, служимо будь-кому, хто потребує допомоги.

Холмський період життя і діяльности Митрополита Іларіона знаменний тим, що саме в ту пору робилися начерки інших богословських студій. Таким начерком треба розцінювати поміщені в цій книзі праці: „Як жити за Христом", „Віра: Слово во врем'я люте" та „Праця – то ціль нашого життя". Митрополит Іларіон подає практичні поради та обирає три християнські чесноти: покору, терпіння й любов. Він пригадує, що найбільшими ворогами покори оголошується гордість і самолюбство.

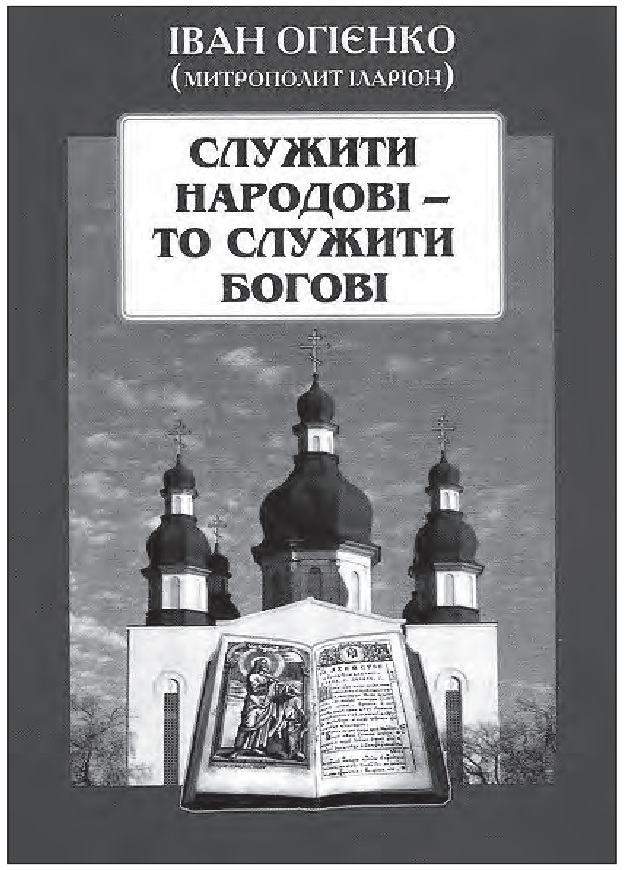
Всі твори, що їх відібрав упорядник до цього збірника під назвою „Служити народові – то служити Богові", в Україні ніколи не друкувалися, окрім праці „Як жити за Христом", яка, проте, невідома ні в Польщі, ні в Канаді.

Другий розділ, під назвою „Перехрещування", є актуальним, бо Московський патріярхат вимагає „повторно хрестити" тих, хто прийняв Таїнство Хрещення поза Українською Православною Церквою Московського патріярхату.

Друга наголошувана Митрополитом Іларіоном протягом його життя думка втілена в богословсько-філософській книзі „Обоження людини". Тема цієї праці – призначення людини на цьому світі, і як вона може в своїх почуттях, думках і вчинках найбільше наблизитися до Бога.

Третя праця – богословсько-історична студія „Хресне знамення". Цю працю можна назвати шкільним підручником про історію форм хресного знамення та богословським вияснення триперстного Хресного знамення.

На закінчення проф. М. Тимошик дає свої коментарі та інформацію про праці, котрі вийшли у виданні „Служити народові – то служити Богові".

Ця праця присвячується світлій пам'яті добродійки Олі Демчук (Макаренко), яка відійшла у вічність 28 лютого 2012 року. Вона прийняла цей крилатий вислів авторитетного провідника православних українців у Канаді, Митрополита Іларіона, коли її коханий чоловік Богдан Демчук 26 лютого 1980 року був висвячений у соборі св. Володимира в Гамільтоні на священика Української Православної Церкви в Канаді. Служіння народові як служіння Богові було для неї діяльною реальністю, а не лише глибокою за змістом фразою. Її життя є і яскравим прикладом для інших. Вічна їй пам'ять!

Книжка з України – в Словаччині

Микола Мушинка

Микола Шот, „На пагорбі долі". Тернопіль: „Укрмедкнига", 2013. 620 стор.

Цю книжку пряшівська пошта принесла мені першого дня після Різдвяних свят. Отож це перша українська книжка, видана у 2013 році, яка дійшла до Пряшева. Її автор – відомий український журналіст, з 2004 року – власний кореспондент всеукраїнської газети „Урядовий кур'єр" у Тернопільській області.

Основу книжки становлять статті, публіковані на сторінках цієї газети від 2004 до 2012 року. А є їх понад 200. Майже кожна ілюстрована власними фотографіями автора. Всі газетні матеріяли пов'язані з Тернопіллям або людьми, що побували в цьому краї. Їх автор розподілив на шість тематичних розділів.

У першому – описано сучасне відродження традиційних народних звичаїв у селах і містах, які в радянський період влада вважала „пережитками минулого". Стосується це переважно Різдва та Великодня, Зелених свят (Святої Трійці) і навіть відзначення празника свв. апостолів Петра і Павла.

Другий розділ присвячено туристичним пам'яткам Тернопілля. Йдеться про Збаразький та Вишнівецький замки-палаци, природний заповідник „Медобори", Червоногород, гору Лисоню, Дністровський каньйон, Бережанський та Кудринецький замки, замок-корабель у Сидорові, „Чортів камінь" у Бережанах, козацьку могилу в Зборові, скельний монастир у Рукомиші, Марійський духовний центр у Зарваниці, скульптури Георга Пінзеля та багато інших. Ці пам'ятні місця описані так яскраво, з глибоким знанням справи, що так і хочеться відвідати їх.

Щоправда, автор не заплющує очі ні на прояви вандалізму не лише в радянський час, коли ці пам'ятки (зокрема сакральні) свідомо руйнували, але й у сучасності, коли на їх збереження та утримування немає грошей, а нерідко й доброї волі. Туристичною приманкою автор вважає фестивалі та інші мистецькі заходи, з яких одним з найпопулярніших є „Лемківська ватра" в урочищі „Бичова" неподалік міста Монастириськ.

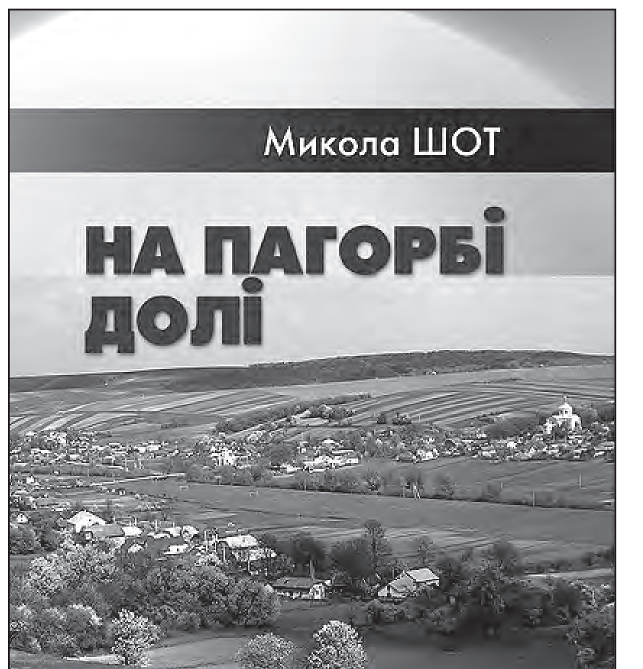
У третьому розділі подано статті про славетних людей Тернопілля – Уласа Самчука, Климентину Попович-Боярську, Володимира Гнатюка, Юліюша Словацького, Леся Курбаса, Ольгу Басараб, Осипа Маковея, Івана Горбачевського, Йосифа Сліпого, Івана Марчука, Мирослава Скалу-Старицького та інших. І тут автор зосередив увагу на малознаних деталях їхніх біографій.

Четверту частину М. Шот назвав „Нашого цвіту...", де подав нариси про тих, хто волею долі опинився за кордоном, але своїм талантом, добрими справами творить там добре ім'я України, линe до неї, як гідний син чи донька. Читач знайде тут, серед іншого, розповіді про скрипаля Василя Попадюка з Торонто (Канада), голову Товариства української культури „Славутич" в Москві, доктора медичних наук Василя Антонова (уродженця Лемківщини), письменника та журналіста Євгена Кулебу з сербського міста Кула, голову Союзу українських організацій в Австралії Стефана Романова, Ярославу Татарнюк з канадського Ванкуверу, якій 4 лютого цього року виповнилося 90 літ, а все її життя, за твердженням автора книги, „рясне українським духом і милосердям".

До цієї плеяди потрапив і я, – мабуть, за праці, присвячені й вихідцям з Тернопільщини: В. Гнатюкові, Степанові Рудницькому, Станіславові та Софії Дністрянським, Яцькові Остапчукові тощо.

П'ятий розділ книги М. Шота має заголовок „Людина та її справа". Тут подано 75 нарисів сучасносних письменників, педагогів, лікарів, художників, артистів, співаків, музикантів, спортсменів, військових, архівістів, реставраторів, але й гончарів, ковалів, вишивальниць, кухарів, риболовів, пасічників.

Стільки же статтей опубліковано і в останньому розділі „Суспільство". Це – калейдоскоп матеріялів про нинішню Тернопільщину та її людей. Є тут, наприклад, нарис про село Гутисько Бережанського району, яке майже цілковито заселене лемками, депортованими з Польщі ще 1945 року. З 56 хат у селі в 50 нині мешкають лемки. Щоб хоча частково уникнути колгоспних злиднів, значна частина лемків у Гутиську після переселення й надалі займалася традиційним ремеслом – різьбою по дереві. До речі, в Гутиську відбулися перші два фестивалі „Лемківська ватра". Тут, між іншим, народилася нинішній Генеральний консул України в Пряшеві Ольга Бенч.

Книжка М. Шота „На пагорбі долі" сповнена великої любови до рідного краю та України. Написана надзвичайно легким і привабливим стилем. Вона зацікавить не лише тернополян, яким адресована насамперед, але й читачів інших областей, українців, які зараз мешкають у різних країнах світу.

Щиро вітаємо її появу.

Пряшів, Словаччина

Микола Мушинка – академік Національної Академії Наук України, професор, доктор філологічних наук, Пряшів, Словаччина.

Концерт до 25-ліття МАТІ

Богдан Марків

НЮ-ЙОРК. – 2 листопада у престижній залі „Карнеґі Гол" святковано 25-ліття серії „Музика в Інституті" (МАТІ), яка відбувається в Українському Інституті Америки (УІА). Метою серії є поширити українську музику в американському світі та заохотити чужинців до виконання українських творів.

УІА замовляв нові твори для власного ужитку в композиторів Вірка Балея, Валентина Сільвестрова і Народного артиста України Євгена Станковича. Але деякі ансамблі з власної ініціятиви виконуть музику українських композиторів. Наприклад, „Джені Лін-тріо" дав концерт з творів В. Сільвестрова, „Ротко-квартет" виступив з творами В. Сільвестрова й Бориса Лятошинського, а „Біява-квартет" – з „Епілогом" Олександра Щетинського.

Президент УІА д-р Данило Свістель привітав публіку і подякував за постійну присутність на концертах МАТІ, висловив подяку всім меценатам, спонзорам, засновникам МАТІ, директорам, артистам виконавцям та всім особам, що своєю безкорисливою працею спричинилися до успішного проведення концертів в УІА.

Концерт почався з „Дуету для скрипки й альта" Вольфґанґа Моцарта у виконанні Соломії Івахів та Роберто Діяза. Цей шедевр, збудований на діялозі цих двох інструментів, був виконаний з художньою досконалістю.

Далі була світова прем'єра твору „Дотик янгола", який УІА замовив у Є. Станковича. Творчість Є. Станковича відзначена Всесвітньою трибуною композиторів у Парижі та рекомендована для широкого виконання у різних країнах світу. Його твір написаний для С. Івахів, яка з піяністом Менґ-Чіґ Лію досягла блискучого виконання. П'єсу публіка сприйняла з великим ентузіязмом.

„12-ту Мадярську рапсодію" Ференца Ліста виконав піяніст Микола Сук. Слухачі сприйняли його виконання шквалом оплесків та безкінечними вигуками „Браво".

„Піяно-квартет" Йогана Брамса прозвучав у виконанні С. Івахів, Р. Діяз, челіста Пітера Вайлі та Менґ-Чіґ Лію.

На кінець була несподіванка, коли д-р Д. Свістель сів до фортепіяна і супроводжув виконання С. Івахів „Медитації" – знаної п'єси з опери „Таїс" Жуля Масне. Така несподіванка створила приємне враження і дала запоруку на дальше життя камерної музики в Інституті.

Соломія Івахів і піяніст Менґ-Чіґ Лію виконують п'єсу Євгена Станковича. (Фото: Юрій Добрянський)

Фестиваль „Ave, Verdi!" відбувся в Україні

Володимир Єфимов

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – На урядовому рівні Україна та Італії вирішили цього року відзначити 200-річчя великого композитора Джузепе Верді фестивалем „Ave, Verdi!" („Слався, Верді!"). Дніпропетровський академічний театр опери та балету з 1 до 19 жовтня показав опери „Аїда", „Ріґолето", „Трубадур" та „Отелло".

За програмою фестивалю опери Дж. Верді поставили у Києві („Травіята", „Макбет", „Ріґолето", „Бал-маскарад", „Дон-Карлос", „Реквієм", в Одесі („Аїда"), Харкові („Травіята", „Ріґолето"), Львові („Набуко", „Травіята", „Аїда"), Донецьку („Травіята", „Реквієм").

Опери Дж. Верді „Травіята" і „Реквієм" є і в репертуарі дніпропетровського оперного театру, але на фестиваль їх не представили, бо цьогорічна жовтнева афіша перевантажена комерційними проєктами, в тому числі заля надається естрадним ґастролерам з Росії. Друга причина обмеження фестивального репертуару в Дніпропетровську: величезні фонди, зароблені театром на комерційних заходах були витрачені на прем'єру „Принцеси Турандот" Джакомо Пуччіні 6 жовтня.

Фестивальні вистави пройшли у Дніпропетровську при повних залях, з радісним емоційним сприйняттям високого мистецтва глядачами. Було багато оплесків та квітів. Залю заповнили викладачі та студенти Дніпропетровської консерваторії ім. Михайла Глінки та Дніпропетровської філії Київського університету культури, а також студенти Театрально-художнього коледжу і Культурно-просвітницького училища. Тож журналістам дістатися до залі було не просто, не кажучи вже про інших любителів театрального мистецтва.

На фестиваль „Ave, Verdi!" завітали поважні гості з Італії: відомий диригент Сільвано Франтоліні та два сопрано – Наталі-Марґаріт Франтоліні та Беатріче Граджо. Остання чудово виконала партію Дездемони в опері „Отело". До речі, цієї опери немає в репертуарах інщих оперних театрів України.

Не можу не висловити деякі нарікання на адресу Дніпропетровського театру опери та балету щодо режисури вистав і деяких незрозумілих рішень керівництва. Це і згадана вище „заміна" Дж. Верді на Дж. Пучіні. Це і поширення останнім часом у репертуарних плянах вистав, розрахованих на глядачів з недосконалим смаком (навіть збираються цього року ставити щось оперне за сценарієм радянського зразку). Це і така, з першого погляду, дрібниця: під час фестивалю керівництво несподівано вирішило замикати двері, через які будь-який глядач завжди міг потрапити до акторів, аби особисто висловити їм вдячність за чудову роботу на сцені. Може, дирекція боїться терористів?

І останнє, після того як американський дириґент Адріан Бриттан разом з режисером Дейлом Морґаузом і художницею Елізабет Фріман у 2007 році поставили українською мовою в Дніпропетровському оперному театрі опери Дж. Пучіні „Сестра Анджеліка" та „Джані Скікі", української мови в театрі ми не чули. Та й ці дві вистави нині, на жаль, поза репертуаром.

Афіша фестивалю.

Сцена з опери „Ріґолето". В центрі – Віктор Щерба в головній ролі. (Фото: Володимир Єфимов)

NOTICE
UKRAINIAN AMERICAN SOCIETY
OF DAYTONA BEACH, FLORIDA & VACINITY

The Daytona Beach, Florida, Ukrainian American Society Building has been sold. Per our By-Laws, monies lent to the original Building Fund in the amounts of $500.00 or more, are to be repaid to those original lenders. Most of the funds have been repaid to date except for the following lenders that could not be located:

- Stefan Kocherzuk
- Izydor & Zenovia Pasichynsky
- Awhustyn & Alla Uzwiak
- Malaniy & Marta Klym
- Walter & Halyna Ziatek-Kowal
- Mychaylo & Fenia Raczkewycz
- Mykola& Maria Mandrych
- Petro Yacyk
- Mychaylo Statywa
- Walter& Anna Morrow
- Iwan Ilemsky

If you are listed above or you are an Heir of someone listed, please contact the following Officers no later than December 31, 2013 to be repaid:

Marianne (Steinberg) Norsesian
President
25 Poinsettia Lane #601
Palm Coast, FL 32164
Ph: (386) 679-2424

OR

Irene (Hanuszczak) Varao
Treasurer
2800 N. Atlantic Ave.
Daytona Beach, FL 32118
Ph: (386) 307-4285
varaoi@mybluelight.com

То було потужне...

(Закінчення зі стор. 4)

такої свободи.

Усвідомлюючи, що номінальна державність УРСР є повним мітом, Група в добу краху світової колоніяльної системи нагадала світові про існування поневоленої України і порушила питання про визнання її світовим співтовариством. Насамперед УГГ домагалася, щоб Україна була представлена на наступних нарадах НБСЕ окремою делеґацією. Група приймала письмові скарги про порушення прав людини в Україні і щодо українців за її межами, передавала цю інформацію в засоби масової інформації та урядам держав – учасниць Гельсінкського процесу.

На підтримку УГГ 17 листопада 1976 року у Вашинґтоні (США) за ініціятивою Інформаційної служби „Смолоскип" (Осип Зінкевич та інші) був створений Комітет Гельсінкських ґарантій для України. З жовтня 1978 року у США діяло Закордонне представництво УГГ (Петро Григоренко, Леонід Плющ, Надія Світлична, згодом і Раїса Мороз), яке видавало щомісячний бюлетень „Вісник репресій в Україні". Матеріяли УГГ видавало українською та англійською мовами видавництво „Смолоскип" ім. В.Симоненка. Вони звучали по радіо „Свобода" та інших радіостанціях.

Уже з грудня 1976 року почалися обшуки і допити членів УГГ.

5 лютого 1977 року за звинуваченням в антирадянській аґітації і пропаґанді за ґратами опинилися М. Руденко і О.Т их ий. 23 квітня 1977 року були заарештовані М. Матусевич і М. Маринович. 8 грудня 1977 року заарештований у Києві член Групи Петро Вінс. 12 грудня 1977 року в Чернігові заарештований Л. Лук'яненко.

У 1978-1980 роках були репресовані майже всі члени-засновники Групи, але на їхнє місце зі впертою одержимістю йшли нові й нові люди. Так, у Групу вступили Ольга Гейко-Матусевич, Віталій Калиниченко і Василь Стрільців. Засланий після ув'язнення в Маґаданську область Василь Стус у жовтні 1977 року писав листи до членів УГГ з пропозицією ставити і його ім'я під документами Групи. 22 травня 1978 року в Групу вступив засланий у Якутію після ув'язнення В'ячеслав Чорновіл.

Членами Групи стали Василь Січко, Петро Січко, Юрій Литвин, Володимир Малинкович, Михайло Мельник, Василь Овсієнко. У лютому 1979 року оголосила себе членами УГГ ціла група політв'язнів і засланців: Оксана Попович, Богдан Ребрик, о. Василь Романюк (згодом – Патріярх Володимир), Ірина Сеник, Стефанія Шабатура, Данило Шумук, Юрій Шухевич-Березинський. У жовтні 1979 членами Групи стали Йосиф Зісельс, Зіновій Красівський, Ярослав Лесів, Петро Розумний, Іван Сокульський, пізніше Микола Горбаль, Михайло Горинь, Валерій Марченко, Петро Рубан. Кілька осіб працювали як її неоголошені члени (Ганна Михайленко, Стефанія Петраш, Михайло Масютко, Олесь Шевченко).

Протиставляючи репресіям законність і леґалізм, Група 14 жовтня 1977 року подала до Ради Міністрів УРСР клопотання про реєстрацію її як громадської організації й надання їй офіційного статусу. Після арешту М. Руденка нового голову не обирали, але неформальними провідниками її були О. Бердник (до арешту 6 березня 1979 року) та О. Мешко (заарештована 13 жовтня 1980 року, на 76-му році життя).

Улітку 1978 року Група оприлюднила програмовий документ „Наші завдання", де заявила, що виходить з „засад єдности загальнолюдських і національних прав українських громадян".

Група захищала права євреїв на еміґрацію, в особі П. Григоренка – права кримських татар, в особах П. Вінса, О. Гейко – права віруючих. Загальнодемократичні тенденції в ній представляли Л. Плющ, В. Малинкович. В окремих її документах ішлося про соціяльно-економічні права.

З 1979 року КГБ розгорнув проти Групи справжню війну. Репресії проти причетних до неї набули мафіозного характеру. Україною прокотилася хвиля карних процесів проти правозахисників за цинічно зфабрикованими справами. Україна стала свого роду поліґоном КГБ, де випробовувалися найбрутальніші методи. Тільки такими методами на початку 1980-их років удалося фактично припинити діяльність Групи.

До березня 1981 всі члени УГГ були в ув'язненні, декілька – в еміґрації, однак, Група не заявляла про свій саморозпуск. Навпаки, в неї 1982 року як закордонні члени вступили ув'язнені естонець Март Ніклус та литовець Вікторас Пяткус.

24 члени Групи з 41 були засуджені за членство у Групі. Група розплатилися п'ятьма життями: Михайло Мельник наклав на себе руки напередодні неминучого арешту 10 березня 1979 року. Чотири в'язні табору особливого режиму ВС-389/36 загинули у неволі: О. Тихий – 5 травня 1984 року, Ю. Литвин – 4 вересня 1984 року, В. Марченко – 7 жовтня 1984 року і В. Стус – 4 вересня 1985 року.

Наприкінці 1987 року в УГГ вступило ще шестеро осіб – члени редколеґії журналу „Український вісник", який оголосив себе її органом: Василь Барлядяну, Богдан Горинь, Микола Муратов, Степан Сапеляк, Павло Скочок, Віталій Шевченко.

13 березня 1988 року 19 членів УГГ, які були на волі та на засланні, заявили про відновлення її діяльности. Головою визнали Л. Лук'яненка, який ще був на засланні.

7 серпня 1988 року на вічу у Львові було оголошено про створення на основі УГГ Української Гельсінкської Спілки, яка 29 квітня 1990 року трансформувалася в першу в Україні політичну силу – Українську республіканську партію.

Чи є тепер серед нас люди, готові „душу й тіло" покласти за права людини, за право української нації на самостійне державне існування? Мусять бути. Бо Господь недарма вихопив нас з-над самісінької прірви: ще років зо 20, ще одне покоління – і вже нікому і ні для кого було б боротися за Україну. "Отже, ми Господеві для чогось потрібні, – казав Миколи Руденко. – Але Господь гнівається на байдужих і позбавляє їх Своєї ласки". Не будьмо байдужими!

Василь Овсієнко – член Української Гельсінкської Групи з 1978 року, багаторічний в'язень совєтських тюрем.

Сенат ухвалив...

(Закінчення зі стор. 1)

Прем'єр-міністра Ю. Тимошенко у світлі недавнього рішення Европейського суду з прав людини.

Беручи до уваги те, що у серпні 1991 року парлямент України проголосив незалежність від Радянського Союзу і прийняв рішення про випуск своєї валюти та перебрав контролю над усіма радянськими військовими частинами на своїй території;

…на референдумі у грудні 1991 року 90 відс. українців підтримали незалежність від Радянського Союзу;

…Україна збільшила економічну та політичну співпрацю з Европою і Сполученими Штатами з часу незалежности від Радянського Союзу;

…Україна прийняла першу демократичну конституцію, яка включала основні свободи слова, зборів, релігії і преси;

…у 2004 році українці влаштували ряд історичних протестів, страйків, відомими як Помаранчева революція, щоб висловити протест проти виборчого шахрайства на президентських виборах 2004 року;

…Юлія Тимошенко була одним з провідників Помаранчевої революції та вперше була обрана прем'єр-міністром у 2005 році;

…на президентських виборах 2010 року чинний Президент Віктор Ющенко здобув лише 5.5 відс. голосів у першому турі голосування, у результаті чого в другому турі змагалися колишній Прем'єр-міністер Віктор Янукович і тодішній Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко;

…В. Янукович переміг Ю. Тимошенко рахунком 49 відс. до 44 відс.;

…у жовтні 2010 році Ю. Тимошенко була визнана винною і засуджена до семи років ув'язнення на підставі звинувачень, що вона зловживала своєю посадою прем'єр-міністра у зв'язку з контрактом про постачання російського газу;

…26 січня 2012 року Парляментська Асамблея Ради Европи (ПАРЕ) прийняла резолюцію (1862), в якій сказано, що статті, на основі яких засуджено Ю. Тимошенко, були надто широкі в застосуванні і практично дозволяли після факту криміналізувати ухвалення політичних рішень;

…30 травня 2012 року Европейський Парлямент прийняв резолюцію (C153/21) з осудом вироку Ю. Тимошенко; 22 вересня 2012 року Сенат Сполучених Штатів прийняв резолюцію (S. Res. 466, 12th Congress), яка осуджувала вибіркове і політично мотивоване переслідування і ув'язнення Ю. Тимошенко, закликав до її звільнення і запропонував Державному департаментовві встановити заборону на видання віз особам, відповідальним за ув'язнення Ю. Тимошенко та інших політичних провідників, пов'язаних з Помаранчевою революцією 2004 року;

…7 квітня Президент України Віктор Янукович помилував колишнього Міністра внутрішніх справ Юрія Луценка і кількох інших опозиціонерів, пов'язаних з Ю. Тимошенко;

…30 квітня 2013 року Европейський суд з прав людини, який виносить рішення про порушення прав після того, коли позивачі вичерпають усі можливості апеляції в судовій системі своїх країн, постановив, що досудове затримання Ю. Тимошенко не отримало відповідного розгляду, і що законність її затримання не була відповідно переглянута, що її право на свободу було обмежене, що вона не мала можливости вимагати відшкодування за незаконне позбавлення її свободи;

…30 квітня представник Державного департаменту Петрик Вентрел повторив заклик Сполучених Штатів, щоб Ю. Тимошенко „була звільнена і щоб практика вибіркового переслідування негайно припинилася у світлі рішення Европейського суду з прав людини;

…оскільки Україна надіється на підписання Угоди про асоціяцію з Европейським союзом під час зустрічі „Східного партнерства" у листопаді 2013 року;

…і після рішення Европейського суду з прав людини, голова Комітету з прав людини Европейського парляменту з закордонних справ Ельмар Брок заявив, що „Україна і далі далека від виконання европейських стандартів і вона мусить закінчити з „вибірковим правосуддям" перед тим, як підписати Угоду про асоціяцію. Щоб це сталося,

Сенат –

1) закликає уряд України звільнити колишнього прем'єр-міністра Ю. Тимошенко з ув'язнення, в основі якого були політизовані та вибіркові звинувачення, і в світлі рішення Европейського суду з прав людини з квітня 2013 року;

2) закликає членів Европейського союзу включити справу звільнення Ю. Тимошенко з ув'язнення, в основі якого були політизовані та вибіркові звинувачення, як важливий критерій для підписання Угоди про асоціяцію з Україною на недалекій зустрічі „Східного партнерства" в Литві;

3) висловлює переконання і надію, що майбутнє України – у тісніших зв'язках з Европою, Сполученими Штатами та іншими державами у співтоваристві демократичних країн; і

4) висловлює занепокоєння і незадоволення, що продовження вибіркового і політично мотивованого ув'язнення колишнього прем'єр-міністра Ю. Тимошенко без потреби відволікають увагу від існуючих сильних зв'язків України з Европою, Сполученими Штатами і спільнотою демократичних країн.

(„Голос Америки", Радіо „Свобода")

Відбувся 39-ий з'їзд...

(Закінчення зі стор. 8)

ми з'їзду.

Під час бенкету привітав сеньйорів і гостей президент УНСоюзу Стефан Качарай.

Гарним моментом програми був вірш Олександра Олеся „Цілуй, цілуй, цілуй її.....", що його деклямував Олександер Редько. Після вечері сеньйори мали забаву під музику Тараса Гринюка.

В останній день з'їзду сеньйори взяли участь у Святій Літурґії, яку відслужив о. д-р І. Кащак за померлих членів Українського Народного Союзу.

На останньому засіданні звітувала голова Резолюційної комісії Ґ. Горбата і було нову Управу Товариства сеньйорів: голова – Оксана Тритяк, заступник – І. Гайда, секретар – Ольга Тритяк, скарбник – Марійка Томоруґ.

Голова з'їзду О. Тритяк побажала усім щасливого повернення додому і такої ж приємної зустрічі на 40-му з'їзді сеньйорів УНСоюзу у 2014 році.

НОВИНИ З НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ „ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ“

Ян Маліцький – Почесний доктор академії

Юлія Яручик,
Олексій Костюченко,

ОСТРОГ, Рівненська область. – У Національний університет „Острозька академія“ 6 листопада завітала польська делеґація у складі Посла Польщі в Україні Генрика Літвіна, заступника Генерального консула Польщі у Луцьку Кшиштофа Савіцького та директора Центру східньоевропейських досліджень Варшавського університету Яна Маліцького.

Відбулася урочиста інавґурація Я. Маліцького у Почесні доктори академії. Ректор університету Ігор Пасічник зазначив, що Я. Маліцький за своє життя зробив чимало для розвитку польсько-українських взаємин.

І. Пасічник вручив Я. Маліцькому диплом і мантію Почесного доктора, а також символічний перстень „Doktor habilitatus“ Острозької академії й Острозьку Біблію.

Учасники Польсько-українського центру академії підготували святковий концерт.

Учасники церемонії на честь Яна Маліцького. (Фото: Анастасія Сульжук)

Відзначили День української мови

Олексій Костюченко

У Національному університеті „Острозька академія“ відбулася низка заходів до святкування Дня української писемности та мови. Студенти побували на презентації збірки поета з Острога Юрія Матвійчука. Театральна студія „Дивись“ показала уривок з вистави „Маруся Чурай“, а катедра української мови і літератури організувала лінґвістичний Клюб веселих та кмітливих.

На перевірку грамотности відбувся загальноуніверситетський диктант, у якому взяли участь студенти й викладачі.

Упродовж тижня тривав конкурс стіннівок, відбувалися літературні вечори в студентських гуртожитках. Студенти створили „Словник спудея“, грали у мовознавчу льотерію й провели круглий стіл та ораторський конкурс на захист української мови.

До відзначення Дня української писемности та мови університет залучив жителів міста. Братство спудеїв та відділ зв’язків із громадськістю розповсюджували у громадських місцях диски з україномовною музикою, наліпки з порадами, як правильно говорити у тій чи іншій ситуації.

Також студенти перевірили, наскільки люди знають українську поезію. За кожен вірш декламатор отримав у подарунок календарик з зображенням найкращих стіннівок.

Подарунком для студентства стала вистава Рівненського академічного українського музично-драматичного театру „Сватання на Гончарівці“ за п’єсою Григорія Квітки-Основ’яненка.

Диктант писали студенти і викладачі академії. (Фото: Олексій Костюченко)

Тема круглого столу: Асоціяція з ЕС буде вигідна

Оксана Ткачук

Школа політичної аналітики „Поліс“ спільно з Центром політичних досліджень Національного університету „Острозька академія“ 6 листопада провели круглий стіл на тему: „Зона вільної торгівлі з Евросоюзом: очікування Рівненщини напередодні підписання Угоди про Асоціяцію“. У заході взяли участь представники Рівненської обласної державної адміністрації, місцевої влади, громадських та партійних організацій, науковці.

Про наслідки підписання угоди для України та реґіону розповів науковий співробітник Інституту економічних досліджень та політичних консультацій Віктор Гречин. Виступили начальник Рівненської митниці Сергій Лук’янов, керівник Центру політичних досліджень Юрій Мацієвський, координатор ресурсного центру громад у Рівненській області Ольга Кашевська, доцент катедри міжнародних взаємин та країнознавства Рівненського інституту слов’янознавства Олег Санжаревський.

Учасники круглого столу про Евросоюз. (Фото: Андрій Прокопчук)

Визначилися знавці творчости У. Самчука

Юлія Яручик

У Національному університеті „Острозька академія“ 4 жовтня відбулося нагородження переможців Всеукраїнського конкурсу „Український національний характер у літературній спадщині Уласа Самчука“ – Юлії Маліванчук, Катерини Кісільчук, Ірини Самари, Наталії Ратнюк, учениці Кременецького ліцею ім. У. Самчука Ольги Іванової.

Переможці конкурсу отримали грамоти, книги і грошові премії. Конкурс проводиться в академії вже вчетверте за підтримки та з ініціятиви Оксани та Ярослава Соколиків з Канади – розпорядників спадщини У. Самчука.

„Саме завдяки старанням Соколиків встановлено пам’ятник Уласові Самчукові, відкрито музей в Рівному, а в академії перевидано його твори для широкого кола читачів в Україні“, – зазначила проректор з навчально-виховної роботи Руслана Каламаж.

Переможці конкурсу „Український національний характер у літературній спадщині Уласа Самчука“. (Фото: Мар’яна Сінчук)

Конференцією відзначено 50-ліття журналу „Український історик“

Петро Кралюк

1-2 листопада у Національному університеті „Острозька академія“ відбулася Всеукраїнська наукова конференція, присвячена 50-літтю журналу „Український історик“. Ініціяторами та організаторами конференції виступили Інститут досліджень української діяспори університету разом з Українським історичним товариством, що об’єднує істориків та дослідників спеціяльних історичних дисциплін в США, Канаді, Україні та інших країнах.

Учасники конференції присвяченої журналові „Український історик“.

1 листопада участь у конференції взяли понад 20 провідних дослідників української історіографії з Києва, Львова, Дрогобича, Чернівців, Миколаєва, Острога та інших міст. Понад 20 доповідачів обговорили сучасний стан української історіографії під час інтернет-конференції 2 листопада.

Журнал „Український історик“ почав виходити у США в листопаді 1963 року. Ініціятором його заснування та незмінним головним редактором є визначний український вчений проф. Любомир Р. Винар. Уже через два роки навколо журналу утворилося Українське історичне товариство, а „Український історик“ перетворився на його друкований орган.

З „Українським істориком“ співпрацювали відомі українські вчені Марко Антонович, Л. та Бог-

(Закінчення на стор. 16)

Навчалися виховники...

(Закінчення зі стор. 9)

українського народу в XIX ст.

З Ігором Мірчуком усі учасники завітали у чудовий край Закарпаття, яке ще називають „срібною землею". Розпочали свою мандрівку сумівці веселою піснею про відвідини різних реґіонів України. 75 років тому була проголошена незалежність Карпатської України, що стало однією з яскравих сторінок у боротьбі за незалежність України. Присутні також ознайомились з різноманітними видами мистецтва Закарпаття, а під час обіду поласували варениками з бурівок.

Щоб залучити присутніх до спілкування та обміну думками, було організовано окремі сесії для старшого юнацтва та молодих дружинників. Христя Микитин-Долинюк представила тему особливостей праці з дітьми різного віку та подала поради щодо праці з ними.

Андрій Косовський та Василь Ільчишин розповіли про символіку СУМ та провели практичні заняття щодо її застосування. Учасники розділились на рої та, вибравши назви роям, виготовили та представили ройові прапори.

Від реферантури дружинників Іванка Браєн розповіла про стяги в рядах СУМ. Вона звернула увагу на новий „Правильник СУМ", який входить в дію з 1 січня 2014 року.

В той же час відбулось розширене засідання Крайової виховної ради, під час якого її члени, головні виховники осередків та досвідчені виховники обговорили актуальні питання виховного процесу та визначили пляни подальшої діяльности.

Андрій Дем'янич та Оля Богун (цьогорічні учасники програми обміну виховників та впорядників України та США) поділилися своїм досвідом та спогадами про перебування у сумівському таборі в Україні.

У 2014 році будемо відзначати 100-ліття заснування військового формування Січових Стрільців. С. Липовецький представив історичний аспект та значущість тих подій у становленні незалежности держави.

Кожного року навесні відбуваються різноманітні змаги під час Злету юнацтва СУМ. Серед них є конкурс роїв. Х. Бігун поділилася досвідом підготування електронної форми хроніки на сумівському осередковому сайті. Поради дієтолога, працівника освіти та охорони здоров'я України Марії Пахолок були прийняті з великим ентузіязмом. Вона дала корисні поради щодо збереження здоров'я та здорового способу життя.

Олена Тилко-Галькович та Ліса Заяць-Попович представили календар осінніх свят, а Ірина Форостян та М. Пахолок, при участі старшого юнацтва, наочно засвідчили красу обжинок.

19 жовтня на Оселі СУМ відбувся святковий бенкет-відзначення 15-річчя заснування Осередку Ґошен, на який були запрошені всі учасники семінару. А на сусідній Союзівці відбувався Крайовий з'їзд Пласту. Представляючи Крайову управу СУМ на святковій вечері, М. Поліщук та В. Курилик передали найщиріші вітання всім провідникам Пласту та побажали творчої праці та снаги у справі виховання української молоді.

Учасники семінару подякували Управі Осередку Ґошен на чолі з головою Петром Косцьолеком, а також Фундації Українського Вільного Університету під головуванням Аскольда Лозинського за фінансову підтримку цього заходу.

Конференція на честь...

(Закінчення зі стор. 15)

дан Винарі, Олександер Домбровський, Аркадій Жуковський, Теодор Мацьків, Олександер Оглоблин, Ярослав Пастернак, Наталія Полонська-Василенко, Омелян Пріцак та багато інших. Можна ствердити, що журнал став і багато років є головним форумом з історії українських вчених поза Україною. За свідченнями дослідників, його україномовність допомогла зберегти україномовність „Українського історичного журналу", що видавався в радянській Україні.

У журналі протягом всіх 50 років його видання друкувалися ґрунтовні наукові статті, об'єктивні критичні рецензії та огляди. Невід'ємною частиною видання стала публікація архівних матеріялів, спогадів. Частину останніх було написано за зверненням головного редактора журналу Л. Винара. Дотепер написано низку наукових праць, присвячених „Українському історикові", водночас багатогранність та фаховість цього видання залишають ще значне поле для наукових студій.

Конференція розпочалася вітальними словами ректора Острозької академії проф. Ігоря Пасічника, проректора з навчально-наукової роботи проф. Петра Кралюка, директора Інституту досліджень української діяспори, співредактора журналу „Український історик" проф. Алли Атаманенко.

Прозвучало також привітання учасникам конференції від проф. Л. Винара.

Наукові доповіді та повідомлення прозвучали та були обговоренні під час роботи двох секційних засідань – „Роля журналу „Український історик" у розвитку української історичної науки" та „Актуальні проблеми української історіографії".

Під час роботи першої секції виступили провідний науковий співробітник Інституту української історіографії та джерелознавства Національної Академії Наук України Ігор Гирич, директор Інституту досліджень української діяспори Острозької академії А. Атаманенко, доцент Національного університету водного господарства та природокористування (Рівне) Галина Клинова, старший викладач Острозької академії Любов Корнійчук та інші.

У роботі другої секції обговорювали різноманітні аспекти української історіографії XX-XXI ст. відомі українські дослідники Віталій Тельвак та Тадей Яценюк, Віталій Яремчук, Євген Сінкевич. Про філософську думку Острозької академії в історіографічній традиції розповів П. Кралюк. Одна з доповідей була присвячена Науковому товариству ім. Шевченка в Европі (Олександер Кучерук, Київ).

Розвиток сучасної української енциклопедистики охарактеризували директор Інституту енциклопедичних досліджень НАН України Микола Железняк та науковий співробітник цієї ж наукової установи Анатолій Шушківський.

Під час конференції відбулася книжкова виставка, присвячена 50-літтю журналу. 2 листопада відбулася інтернет-конференція, участь у якій взяли понад 20 науковців з України та з-за кордону.

Матеріяли конференції будуть незабаром опубліковані.

Петро Кралюк – проректор Національного університету „Острозька академія", професор.

Західні українці...

(Закінчення зі стор. 5)

ся також в Люксембурзі. Він видав зворушливий заклик до населення цієї спокійної країни: „Плач розпуки з України пройшов через цілий світ, і почули його також в землі Люксембурґу: „Поможіть нам! Рятуйте нас!". ..Мільйони і мільйони людей, діти і дорослі просять і плачуть за хлібом. Це в країні, що звется житницею Европи. Подумайте: це брутальне мордерство людей є диявольським ділом тепер пануючої Росії, яка ненавистю і терором хоче побудувати новий світ".

На жаль, плачу українських дітей, які конали з голоду, світ майже не почув, хоч питання голоду в Україні порушував представник Норвегії в Женеві на засіданні Ліґи Націй.

Трагічна дійсність українського народу не зворушувала таких негідників, як Волтер Дюранті, кореспондент „Ню-Йорк Таймс" у Москві, який 31 березня 1933 року, після подорожі по Україні писав: „Нема насправді голоду або смертности від голодування, одначе, є поширена смертність через недугу недоїдання". Не сказав правди і Едвард Еріот, прем'єр–міністер Франції, який після подорожі по Україні також побачив не винищення України голодом, а тільки „світлі сторінки радянського життя".

Реакцією на цю пасивність західніх держав щодо трагедії українського народу було рішення Організації Українських Націоналістів вбити радянського консула у Львові – як вияв протесту проти голодомору в Україні. Виконати цей акт політичного вбивства взявся студент Микола Лемик. 22 жовтня 1933 року М. Лемик пішов до радянського консульства і застрілив радянського дипломата з особливих функцій Олексія Маїлова, але не консула. Відтак він спокійно здався польській поліції. Подія викликала велике зацікавлення серед журналістів Европи, на що, зрештою, розраховував провід ОУН, плянуючи цей акт.

Під час судової розправи М. Лемик заявив: „На наказ ОУН я прийшов до консуляту з метою вбити представника московської влади, яка силою загарбала українську державу, нищить українську культуру і терором та голодом нищить українську націю". Акт М. Лемика був „пострілом в обороні мільйонів", який засвідчував перед світом єдність української нації.

СПОРТ

У Парижі Україна програла Франції

КИЇВ. – Національній збірній України з футболу не вдалося вдруге у своїй історії пробитися до фінальної частини чемпіонату світу.

За сумою двох стикових матчів плей-оф підопічні Михайла Фоменка поступилися дорогою на мундіяль-2014 у Бразилії чемпіонові світу 1998 року – збірній команді Франції.

Після домашньої „сухої" перемоги над французами з перевагою в два м'ячі українські футболісти програли у Парижі господарям „Стад де Франс" – 0:3. *(„Укрінформ")*

Останні хвилини матчу: для одних – радість, для інших – сум. (Фото: „Укрінформ")

Олександер Усик переміг у першому бою

Олександер Вівчарик

КИЇВ. – Український боксер, чемпіон Олімпіяди в Лондоні Олександер Усик переміг у першому бою на професійному ринзі, який відбувся 9 листопада у рамках маштабного боксерського турніру компанії братів Кличків „K2 Promotions" у столичному Палаці спорту.

О. Усик впевнено здолав мексиканця Філіпе Ромео, перемігши у п'ятому равнді нокавтом. Мексиканець провів до цього бою 24 поєдинки на професійному ринзі і отримав 16 перемог, 11 з яких – нокавтом. Ф. Ромео був чемпіоном Мексики і чемпіоном WBC серед країн Карібського басейну. На бій з молодшим новачком з України він виходив у ролі іронічного вчителя, а пішов битий і присоромлений.

Олександер Усик на бій вийшов у стилізованій вишитій сорочці. (Фото: Олександер Вівчарик)

Поєдинок О. Усика транслював телеканал „Інтер". Після бою О. Усик заявив: „Хочу подякувати усім присутнім, котрі підтримують мене. Слава Україні!"

В'ячеслав Узелков, котрий теж на цьому турнірі переміг нокавтом і здобув титул Інтернаціонального чемпіона за версією IBO в напівважкій вазі, наголосив, що є українцем. Зараз, коли влада принижує все українське, подібні заяви надихають молодь.

О. Усик перед Олімпіядою в Лондоні відростив собі козацького оселедця, на ринґ він виходить під українську пісню. 11 серпня 2012 року О. Усик, здобувши у столиці Великобританії перемогу над італійським боксером Клементе Руссо, станцював на ринзі переможний гопак, який побачив увесь світ. Народився і проживає О. Усик у Симферополі.

А почалося все з братів Кличків, котрі принципово виступали тільки під українським прапором. Більше того, 12 грудня 2004 року Віталій Кличко у ЛасВеґасі боксував проти Дені Вільямса з помаранчевою стрічкою на поясі, заявляючи на весь світ про свою підтримку Помаранчевої революції.

Василь Ломаченко, котрий народився у Білгород-Дністровському, і О. Усик були провідними бійцями у складі боксерської команди „Українські отамани", яка протягом 2012-2013 років виступала в аматорській лізі „World Series of Boxing". До речі, перший бій В. Ломаченка на професійному ринзі теж відбувся цього року. 12 жовтня він здобув титул інтерконтинентального чемпіона WBO проти мексиканця Хосе Раміреса, перемігши нокавтом.

Олександер Вівчарик

Ділимося сумною вісткою, що
в понеділок, 18 листопада 2013 року,
відійшов у вічність дорогий Син і Брат

св. п.

Ярополк Ціґош

нар. 25 березня 1948 року.

Залишені у глибокому смутку:
мама - Галина
сестра - Лариса з донькою Ілоною з родиною, та сином Юліяном.
ближча і дальша родина в Україні.

Панахида відбудеться в суботу, 23 листопада 2013 року, о год. 2-ій по пол. в Martin Hughes Funeral Home, Staten Island, NY.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вістлою що 7 листопада 2013 року
в Бафало, Н.Й., упокоїлася в Бозі

св. п.

Ангелина Пасіка

нар. 16 вересня 1910 року в с. Сороцько, Тернопільська обл., Україна, вдова св. п. д-ра Володимира Пасіки.

А. Пасіка була довголітньою учителькою українських шкіл в Україні, Торонто та Бафало, Н.Й.

Похорон відбувся 9 листопада 2013 року з церкви св. Миколая в Бафало на цвинтар св. Матвія.

Горем прибиті:
дочка - Олександра і зять Петро Правак
внуки - Оксана, Адріяна, Роман, Юрій з родинами
дальша родина в Канаді, Америці й Україні.

Вічна Їй пам'ять!

З глибоким смутком і великим жалем ділимося
сумною вісткою, що 17 листопада 2013 року,
на 96-му році життя відійшла у Вічність
наша найдороща Мама, Бабця і Прабабця

св. п.

Катерина Мізак

з дому Ґутецька

народжена 29 січня 1918 року в селі Негрибка, біля Перемишля.

Членкиня СУА та Марійської Дружини, парафіянка Української католицької церкви св. о. Миколая у Філядельфії, Пенсильвенія.

Віддана дружина, любляча мама, бабця і прабабця, яка всецілo посвятила себе родині.

Похоронні відправи відбулися 22 листопада 2013 року в Українській католицькій церкві св. о. Миколая у Філядельфії, та на цвинтарі св. Марії у Дженкінтавні, Пенсильвенія.

В смутку залишені:
син - Богдан з дружиною Галиною
донька - Рома Кужла з чоловіком Осипом
внуки - Роман
- Павло з дружиною Кейті
- Андрій
- Наталя
правнучка - Олівія
сестра - Юлія з родиною в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

ПОДЯКА

З Божої Волі відійшов у вічність наш найдорожчий чоловік, тато, дідо, брат і вуйко

св. п.

д-р Юліян Ґной

Дякуємо отцеві Лаврентієві Лавринюкові й отцеві Левові Ґолдейдові за відправу Панахиди у похоронному заведенні Петра Яреми. Хорові "Думка" і його дириґентові Василеві Гречинському за зворушливий спів у пам'ять свого колишнього члена.

Дякуємо Загонові "Червона Калина" і куреневі "Верховинки", що так численно прийшли попрощати покійного. Також усім знайомим, які були присутні на похоронних відправах.

Дякуємо за квіти, які так гарно прикрасили кімнату – Христі Ференцевич, Ярині Ференцевич-Ланспірі з Адріяном і Доріяном Ланспірі, Ірені Григорович, Ліді, Олексі, Данусі й Андрієві Черніченкам, Бекі і Ґреґорі Чернікі, Галі й Левкові Голубцям, похресниці Христі Стасюк з родиною, ABC 20-20, Фред і Айлин Сінн, Тіна і Луї Насціменто.

Дякуємо отцеві Лаврентієві та дириґентові хору "Думка" Василеві Гречинському за прощальні слова. Ігор Сохан згадав покійного зі спільно пережитого пластового табору "Береза Картузька" в Німеччині. Приємно було почути внуків, Адю й Максима, які так гарно згадували свого "діді". Також покійного згадував з'ять, др. Ігор Маґун.

Дякуємо всім, що так численно приїхали на цвинтар св. Духа в Гемтонбурґу, Н.Й. Службу Божу у церкві св. Андрея відправили отець Ярослав Костик і отець Маріян. Прощальне слово виголосив отець Маріян.

Дякуємо пані Марії Костик за смачно приготовлену тризну.

Дякуємо всім тим, які дали на Служби Божі в пам'ять покійного – Марія Хемич, Аскольд Хемич, Андрій і Дозя Ластовецькі, Таня і Лері Томпсон, Оксана Ґной, Стефані Ґной, Оксана Ярема, Ірена Куровицька, Оля Михайлів з родиною, Галя Біланич, Богдан та Іванка Іваськів, Настя Гірняк, Оксана і Олег Лопатинські, Мирослав та Зеновія Кулиничі, родина Ганкевич, Зенон Масний, родина Клоків, родина Гошовських, Христина Ференцевич, Роман Комарницький, Рона Сафіян, Оксана і Юрій Сосенко, Христина і Нестор Порітки, Рене Ларчман, Ірена Вербицька, Джулі й Олесь Ґной, Анна Ортинська, Ірена Григорович, Ксеня і Тарас Ференцевичі, Оксана і Богдан Кузишини, Христина та Адріян Стасюк, родина Гурин, 83 відділ СУА, Борис і Ольга Карась, Анна і Володимир Сафіян, Реня й Алі Кордеро. В 40-ий день на замовлення Лариси й Любомира Зєликів відправилася Служба Божа в катедрі св. Юра у Львові.

Пожертви в пам'ять покійного –

1.	Церква св. Юра в Ню-Йорку	1,000
2.	Хор Думка	500
3.	Епархія в Стемфорді	500
4.	Яра Театер	500
5.	Український Католицький Університет у Львові	1,000
6.	Український Музей в Ню Йорку	500
7.	Пластовий Загін "Червона Калина"	500
8.	Український Католицький Собор в Києві	1,000
9.	Церква св. Івана Хрестителя в Гантері	500
10.	Церква св. Андрея у Гемптонбурґу	1,000
11.	Український Інститут Америки	500
12.	Журнал "Наше Життя"	500
13.	УВАН	500
14.	НТШ	500
15.	Катедра Українознавства в Гарварді	1,000
16.	Церква в Підпечарах, Україна	300

Ольга Ґной з родиною

У пам'ять св.п. Юліяна зложили –

На Український Музей в Ню-Йорку –

Слава Стойко	100
Ірена Вербицька	100
Оксана і Богдан Кузишини	100
Ольга Іваськів	100
Анна і Володимир Сафіяни	50
Богданна і Володимир Слижі	50
Ольга і Ярко Зозулі	50

На церкву св. Івана Хрестителя у Гантері –

д-р Северин Палидович	200
Северин Палидович	100
Оксана і д-р Ярко Сидораки	100
Люба і Славко Федуни	100
Христя і Адріян Стасюки	50

На Хор "Думка"

Анна і Володимир Сафіяни	100

На церкву св. Івана Хрестителя у Випані

Ірена Григорович, Рома і Нестор Максимовичі	100

На Пласт

Учителі школи українознавства у Гартфорді	100

Усім щира подяка!

Оля Ґной з родиною

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА"
в Ню-Йорку
повідомляє своїх членів,
що 26 жовтня 2013 року відійшла
у вічність колишня довголітня
членкиня і солістка хору

св. п.

ВАЛЕНТИНА ЛИСНЯК

Похорон відбувся в четвер, 31 жовтня 2013 року на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

Складаємо глибокі вислови співчуття родині.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА
Українського Хору «ДУМКА»
в Ню Йорку

Ділимося сумною звісткою з рідними, приятелями і знайомими в США й Україні, що 7 серпня 2013 року, на 87-му році життя упокоївся в Бозі наш найдорожчий чоловік, батько, брат і дідусь

св. п.

д-р Ярослав Зенон Рудавський

Похоронні відправи відбулися 13 серпня в церкві св. Миколая у Wilmington, Delaware.

Ярослав народився 5 січня 1927 року в селі Битьків, Івано-Франківської області в родині Володимира і Софії з Рудницьких. Під час Другої світової війни вступив до дивізії Галичина і потрапив в полон в італійському місті Ріміні. Після звільнення з полону Ярослав переїхав до Еспанії, де закінчив ґімназію і записався до Мадридського університету вивчати медицину. В 1959 році отримав диплом доктора медицини, одружився з Аллою Люпофф і виїхав до міста Wilmington, Delaware. Тут він почав працювати як доктор-інтерніст у Wilmington General Hospital. Після закінчення інтернатури працював як доктор-резидент відділу акушерства і ґінекології в Reading Hospital у місті Reading, Pennsylvania. Ярослав закінчив свою резидентуру у шпиталі University of West Virginia School of Medicine як головний доктор-резидент. В 1968 році д-р Рудавський відкрив свою власну практику у місті Wilmington, де віддано працював, майже без вихідних, понад 30 років як акушер-ґінеколоґ. Єдине за ці роки, що не міг собі відмовити д-р Рудавський – це відвідини кілька разів на рік разом з дружиною Аллою Metropolitan Opera у New York.

На 72-му році життя д-р Рудавський залишив свою улюблену справу і відійшов на заслужений відпочинок. Відтоді проводив частину свого часу у своїй хаті над морем у місті Stone Harbor, New Jersey, де відпочивав у колі родини і з захопленням, разом з синами і онуками ловив рибу. Покійний Ярослав щиро любив свою родину, пацієнтів і знайомих. Він усім запам'ятався як лагідна, чесна і працьовита людина.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку залишилися:

дружина	- Алла
діти	- Сергій Бек-Джеваґірофф з дружиною Клєр в Парижі
	- Еллен Стівенс з чоловіком Том
	- Андрій з дружиною Вікі
	- Юрій з дружиною Сузетт
сестра	- Галина Пиріг з чоловіком Любомиром

13 онуків і правнуків